

OPUŠTĚNÝCH RUKOU
A ZEMDLENÝCH KOLEN
POSLÍNTE

Žd.
12.12

3 | 1977

živá!
SLOVA

CIEĽ BOŽIEHO PREDCHÁDZANIA

(2M 33:14; 5M 1:30–33)

Boh preto predcháza svoj starozákonný ľud, aby s ním dosiahol vopred vytyčený cieľ – zasľúbenú zem. Hospodin svoj ľud

- viedol,
- niesol,
- bojoval zaň (miesto neho).

Je známe, že cesta z Egypta do Kanaánu by nemusela byť dlhšia, ako niekoľko dní. Hospodin však svoj ľud **viedol** po pústi štyridsať rokov. Prečo? Izrael sa mal presťedčiť, že ho vedie Boh bezpečne, dokazuje pri ňom svoju moc a dáva sa mu poznať.

Aj pri nás má Božie vedenie svoj cieľ a to je, ako povedal Augustín – spočinutie duše v Bohu. Púšťou sme často vedení preto, aby sme sa naučili nečakať nič od seba, mälo od bližného a všetko od Boha.

Izrael musel dávať pozor na Božie signály vo forme oblakového a ohnivého stla. Pre nás to znamená vystihovať Božiu vôľu v konkrétnych životných situáciach, riadiť sa poveleniami obsiahnutými v Božom Slove.

Skutočnosť, že Hospodin **niesol** svoj ľud, v praxi znamenalo, že ho sýtil manou, napájal vodami zo skaly, rúcho u obuva sa mu neopotrebovali.

Hospodin **bojoval** za svoj ľud v podmienkach absolútnej porážky. Vedľ pred ním bolo more, za ním silný nepriateľ, okolo púšť. Z ľudského hľadiska nebolo východisko. A tu do tejto situácie zasahuje Boh, aby vzápätí predinie zvifazil. Záchrancovia hovoria, že topiacemu sa dá pomôcť len vtedy, keď už je absolútne nevládny. Kým sa ešte vzpiera a „zachraňuje sa“ sám, obyčajne ohrozí aj život záchrancu.

Istý natierač natierač vežu kostola. Zrazu sa pošmykol a nezadržateľne padal k zemi. Akoby náhodou sa zachytíl na hustých konároch velikánskeho stromu, ktorý pri kostole rástol. Jeho pád bol maximálne zmierený a nestalo sa takmer nič. Onedlho rozprával o tom v hostinci, pri poháriku. Chválil sa, aký je šikovný a ako sa svojou šikovnosťou zachránil pred smrťou. Vtom sa neopatrnosťou zrútil zo stoličky a smrteľne sa zranil. Poučenie pre nás: Nespoliehajme sa na svoju šikovnosť, nechválme sa cudzími zásluhami. Nás Boh chce bojať za nás, ale nie naprávať naše prehľadávajúce zápas.

Ked Boh vedie svoj ľud k cieľu, zároveň pripravuje podmienky, aby sa cieľ dosiahol. Misionár so svojim priateľom šli džungľou. Cesta viedla cez hlboký a prudký potok. Nevedeli sa dostať na druhú stranu. Jediné východisko videli v modlitbe. Ako sa modlili, zrútil sa vplyvom vodou oslabených koreňov strom tak, že preklenul potok a stal sa pútnikom mostom na druhú stranu. Aj tak klesni Pán Boh svojim deťom.

Celá história Izraela a cirkvi svedčí o plánovitej príprave podmienok presadenia Bozej autority. Vznik gréckej, románskej civilizácie, objavenie tlačiarenského stroja, objavenie Ameriky atď., to všetko režíroval Boh, aby presadil svoje zámery so svojim ľudom, aby vznikla reč, v ktorej bude Jeho Slovo napísané ako originál, aby vznikla kultúra, v podmienkach ktorej sa rozšíri kresťanstvo, aby bolo ako natlačiť sväté Písma pre národy celého sveta, aby bolo kde vybudovať základne pre celosvetový dosah zvesti evanjelia.

Starozákonný Boži ľud predchádzala Božia tvár, ale ľud často Bohu ukazoval opak tváre – chrbát. Sú to žiaľ, aj tendencie v dnešnom kresťanstve. Naďastej Božia vernosť nie je ovplyvnená neverou ľudu.

Božie vedenie a predchádzanie je milosť a láska v akcii. Celé Písma je plné akcie, dynamiky, pohybu a života. Vedenie veriacich ľudí v súčasnosti sa realizuje cez Slovo Božie a svätého Ducha. Od nás sa čaká viac poslušnosti a vycvičenie

● Dne 13. dubna t. r. se konala schôze predstaviteľov základajúcich cirkví Regionálneho sdruženia Kresťanskej mirovnej konferencie v Bratislavе, ktorí po projednávaní statutu prištoupili k jeho slavnostnímu prijetiu svými podpisami v pamätni knize a provedli volby do predsedníctva.

● Dne 14. dubna t. r. se konalo tamtéž prvé Regionálne shromáždenie s širšími účastníkmi členských cirkví za riadení patriarchy CČSL – husitské br. Dr Nováka. Po úvodnej pobožnosti br. Kešjara z BJB na téma 2Tm 4:5 proslovil hlavný referát nově zvolený predsedu RS KMK gen. biskup Dr Michalko a za státní správu shromáždení pozdravil ředitel SVC MK SSR p. Homola. Diskusní příspěvky měli biskup Varga, br. Dr Urban z CB a metropolita Dorotej. Rečníci a diskutující zdůraznili důležitost mirového hnutí náboženských církví lidí, které i u nás nabývá na významu a je naši socialistickou společností vysoko hodnoceno, cenu jednoty všech světových sil za mír, sociální spravedlnost a společenský pokrok, kterému se dostává též ze strany náboženských věřících lidí konkrétního výrazu ve Všenáboženském kongresu v Moskvě, připravovaného zejména z iniciativy Ruské pravoslavné církve na dny 6. – 10. června t. r.

● Z pozdravného dopisu našich sborů Světovému všenáboženskému kongresu v Moskvě vymáme:

„... pries rozdily věrouk je nejen nám – věřicím – ale všem lidem dobré vůle vůbec společná touha po dobrém, pravdě a kráse. Dobro má svůj nejpozitívnejší výraz v lásce, která je nejbytostnejším praktickým projevem každého pravého náboženství, pokud má být na světě respektováno. Pravda má svou jedinou praktickou realizaci ve svobodě a v jejím uskutečňování, k čemuž vždy směřovali všichni nábožensí myslitelé. Krása má svou podstatu v harmonii, v níž je ona toužená dokonalost každé náboženských církví duše. Nechť je Vaše jednání „za trvalý mír“ v duchu této harmonie, „za odzbrojení“ v duchu této osvobožující pravdy, „za spravedlivé vztahy mezi národy“ v duchu té lásky k blížnímu, která vylučuje egoismus v jakékoli formě a podobě! Oceňujeme mirově úsilí sovětské společnosti a iniciativu Ruské pravoslavné církve ve věci mobilizace náboženských smýšlejících lidí z celého světa pro zachování a upevnění míru, čehož důkazem je uspořádání konference, jejímuž průběhu a závěrům přejeme mnoho zdarů...“

● Slavné kvetnové dny Svátku práce a 32. výročí osvobození naši vlasti Sovětskou armádou proběhly u nás ve znamení radostných manifestací za další hospodářský a kulturní rozkvět naši vlasti, za vítězství všech pokrovských sil míru a budování ve světě. My, věřící lidé, jako občané socialistického státu, smíme mit svůj významný podíl na tomto dějišti zápase a být kladně ocenění naši společnosti. Pamatujme též ve svých modlitbách za věc míru v lidských srdcích a životech, za věc upřímných mezilidských vztahů na zásadě svobody a vzájemné úcty, za naplnění poseství pravdy a lásky, jak nás k tomu vybízí nás Pán – kniže pokoje! Budeme poslouchat všechny výzvy ve všem a za vše vděční, čím a k čemu nás On oslovuje a vybízí zejména v dnešní době velikého lidského úsilí za mír, odzbrojení a spravedlivé vztahy mezi národy ve smyslu slova 1Tm 2:1–4!

—

ZIVÁ SLOVA vydávají Kresťanské sbory v ČSSR v Ústredním cirkevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávník 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

v duchovnej inteligencii, lepšie poznanie Boha. On nás nevedie do pece skúšky preto, aby nás spáli, ale aby nás preformoval na svoj obraz a dokázal, že keď sa aj do nej dostanú traja jeho služobníci, On bude s nimi ako štvrtý.

Božia tvár ide pred nami... Na tvári sú oči, ústa, čelo a patria tam aj uši. Nás Boh na nás hľadí, dozerá, hovorí k nám, myslí na nás, počuje nás. To všetko je zahrnuté v pojme, že nás predchádza Božia tvár.

Boh však predchádza svojich predovšetkým príkladom, činmi lásky. Pán Ježiš nás predišiel na Golgatu, šiel pred nami zmieriť nás s Bohom.

Jeden z cieľov predchádzania Izraela z Bozej strany bolo, aby si zachoval odlišnosť od iných národov. Aj kresťan má byť odlišný od ostatných. Kresťan nemá právo vracať sa k veciam, ktorých sa zrieckol!

Podľa 5M 1:31 Hospodin vyhľadáva pre svoj ľud miesto na táborenie. Ak sme dôslední, musíme počítať s tým, že aj pre nás nebeský Otec pripravuje aj trvalé bydlisko aj zamestnanie, aj školu a aj iné naše „táboriská“.

Napokon – Ja ti dám odpočinúť – hovorí Hospodin. Aj to je cieľ Božieho predchádzania. Chce, aby sme prišli do Jeho odpočinku, aby sme večne boli s Ním a mohli sa dívať do Jeho tváre, ktorá nás tak predívne predchádzala a doviedla do zaslúbenej, nebeskej vlasti.

Zaznamenal jk

Videli jsme, že had nezvítězil nad apoštolem, ale apoštol

A) nad faktickým jedem k smrti, nad onou viditeľnou mocí, proti niž je každý člověk prakticky bezbranný. Vime, že se to mohlo stáť jediné na základe síly a moci, ktorá je větší a že se tak stalo! Pavel obstál na základě Božího zjevení a v jeho jistotě. Búh mu dal své slovo a nic nemohlo otrást jeho vírou, že se dostane živ a zdrav do Ríma, aby tam splnil svůj úkol. Proto nic nedá na bezprostrední ohrožení svého života a hada klidně seteš do ohně. On se zba-vuje neodbytné hadí přítomnosti a jeho zhoubného vlivu skrze skutek viry, práci lásky a trpělivosti naděje (1Te 1:3), v niž pečoval o oheň – o světlo pro zbloudilé a teplo pro zkrehlé trosečníky, s nimiž se plavil na jedné lodi. Apoštol však vitézí i

B) nad skrytým hadem pochybnosti v lid-ském srdci a jeho jedem předsudků,

nedôvety a pesimismu (28:4) svým osvo-zeniem od sebe samého a od svých věcí pro Pána a jeho dílo. Proto vůbec nedbá na negativní veřejné mínění, opřené o lidskou zkušenosť a vědění. On má jiné zkušenosť a vědění, všem témuž lidem doposud neznámé a nedostupné – vědění viry a zkušenosť s živým Bohem, který je ve své moci svrchovaný a vše-mohoucí. Do třetice vitézí apoštol

C) nad skrytým hadem tělesné horlivosti s jeho jedem sebevědomí, osobní důležitostí a nepostradatelnosti, samolibosti a pýchy z vlastní výlučnosti oproti druhým, když se stává předmětem uctívání a kultu – jím samým a jeho výjimečností uchvácených ostrovánů (28:6)! On vůbec nic nedá na změny veřejného mínění, opřené o lidské tak proměnlivé city a ná-lady, vyvolávané nevšedními a „přesvěd-čujícími“ životními událostmi (jejichž zdroj, podstata a smysl většinou lidem uniká). (Viz Mt 21:9 a 27:20, J 5: 41 a L 23:34–37, R 2:29).

Pavel je chráněn prostě tím, že ne-opouští své svědomí a odpovědnost služebníka všech s praktickou službou každému, jsa sám skrze největší oběť svého Pána vykoupený z otroctví a služebnosti hřichu a neužitečnosti. Tak se stal zcela uvědoměle a dobrovolně „otrokem“ – „nevolníkem“ a „sluhou“ svého vlastního nejvěrnějšího a neioddanějšího „služebníka“, „příteli“ a PÁNA – ze své lásky, bezmezného obdivu a úcty, ze své bez-výhradné oddanosti, v niž pochopitelně už nemá zájem o své vlastní věci, o svou vlastní hanu či slávu od lidí, pouze o čest

a slávu Toho, jehož je a jemuž slouží! Pavel je tím pravým „velikým v království Božím“ (Mt 20:26–28)!

Pavel se však nevzpírá ani stavu do-časného lidského vězně, zbabovaného a zbabaveného svého základního lidského práva na svobodu, jsa vysvobozen Kristem ze žaláre vlastní nevědomosti, zkažené přirozenosti, tělesné horlivosti, povahových sklonů a nedostatků, ze žaláre vlastních vin, nepravosti, hřichů – a zlého svědomí s vnitřním nepokojem a ro-zervaností, mistrně ukryvanou „zbožnými“ a „bohulibými skutky“ své tělesné horlivosti pro Boha, jehož dříve vůbec ne-znal a jehož ducha vůbec nechápal! Tak se stává uvědomělým vězněm lidské moci, proti niž se nevzpírá, neprotestuje, na ni si nestěžuje, neboť On je přece „vězněm pro Pána“ – a to je něco docela jiného! Jako takový je naplněn nádherným pocitem vnitřní svobody, v níž i všecky „řetězy“ hrají docela jinou – pozitivní úlohu v jeho životě. On ví, že za tím vším je jeho Pán, jeho svrchovaná vůle, jeho nekonečný triumf, jemuž on – Pavel – nechce a ani nemůže stát v cestě projevem jiného ducha než toho, kterého mu Pán sám dal. Tak se nakonec stává sám dobrovolným vězněm (Ef 3:1, 4:1, 2Tm 1:8, Fm 1, 9), navěky k Pánu přikovaný řetězem lásky (Ef 6:20, 2Tm 1:16), když byl jím jeho ostyn ve svém srdci přemožen a jeho Duchem mu byly otevřeny oči (Sk 9:5, 18). Jaké úžasné bohatství je v apoštolově nitru, když všecky konkrétní praktické zlé nepríznivé a zarmucující skutečnosti svého života vidí v tak příznivém světle, protože mu všecky situace v životě se všemi svými detaily připomínají Pána, ukazují mu na Pána, zjevují mu Pána v novém, ještě daleko hlubším poznání a jasnějším svět-le...

Jen tak, pro tuto předivnou Boží moc ve svém životě, která na všecky záporné jevy odpovídá pozitivně, se o něm brzy dovidá vlastař ostrova Publius. Všimněme si, že apoštol nijak neusiluje o nějakou audienci, ani nijak nemíni využít jakékoliv z toho plynoucí výhody, ba on si ani žádné úkoly nevyhledává (ony „jdou prostě za ním“ a „samy se mu nabízejí“) ani je netřídí co do „významu“ a „důležitosti“, aby si vybíral a dával některému přednost před druhým, on se dokonce ani nestará o nějakou zvláštní Boží moc či výjimečnou úlohu a uplatně-

ní ve svém životě, tím méně o své po-stavení, uplatnění, význam a důležitost ve společnosti, do niž ho uvedl jeho Pán. Otázka osobní popularity a autority je mu zcela cízi. To nebyla JEHO věc, kte-rou on očekával či vyhledával, ale BOŽÍ věc! Búh naklonil k němu a pro něho ta-ké ke všem spolutrosečníkům vlastařovo srdeč na ostrově (v. 7). Plné tři dni o-koují všechni vlastaři přízeň a po-hostinství! Boží požehnání pro Božího služebníka Pavla! Zda si ti všechni uvě-domují, jakou cenu má pro ně život a přítomnost jejich „ubohého vězně“ a co bylo s nimi bez něho – bez jeho požehnané přítomnosti! Zda-li dovedou lidé vůbec přijímat Boží požehnání skrze Boží služebníky, pro ně, v souvislosti s nimi a jejich posvěceným životem? Do-vedeme to též my, věřící lidé? Není pro nás velmi často Boží požehnání v našem životě pro naše posvěcené duchovní otce, rodiče, spoluživoupené věrné služebníky a modlitebníky – jen „samozřejmou vě-cí“ neb dílem „šťastné náhody“? Nebe-reme často nadarmo nezměrnou Boží milost, jsouc věčně nespokojeni, protože tolík nevědční?! I když není uvedeno jmenovitě, kdo se všecko s Pavlem plá-vil a všecky popsané skutečnosti s ním prožíval, tím méně o vztazích jednotlivých spolutrosečníků k němu a jeho Bohu – můžeme jistě předpokládat, že všechni, v čele se setníkem, dovedli vice svá srdce otevřít vlivu Božího Ducha, než my dnes ve své „samozřejmě“ mělkosti a vlažnosti, která má tak málo co povědět našim nevěřícím přátelům.

Po třech dnech – kdy vhodnost návštěvy a dalšího využívání pohostinství podle obecného mínění končí (viz „ryba a host třetí den“) připraví Búh pro apoštola „dobrý skutek“, aby jej tento vykonal prostě tím, že „do něho vejde“ svou výrou. Búh může využít apoštolovy služební hotovosti lásky a poslušnosti, aby roz-šířil své duchovní dílo na ostrově. Tak upadá Publius otec do „zimnice“ a „čer-vené nemoci“ – ne aby tato nemoc byla k smrti, ale aby byl oslavěn Búh skrže ní! (srov. J 9:3–5!)

Každá nemoc je obvykle důvodem k omezení a ukončení návštěvy jak z důvo-du ochrany vlastního zdraví, tak z ohledu k pacientovi a zejména k hostiteli pro jeho přeči o nemocného – tedy něčím, co omezuje či mnohdy znemožňuje na-vazování, pěstování a udržování spole-

čenských kontaktů pro její břemeno, je-
můž se každý – pokud opravdu musí –
rád vyhne. Zde vidíme právě u apošta
pravý opak! On je v takovém spojení
s Pánem, že se mu dostává jasného zje-
vení Božího úmyslu a přímo pokynu,
aby –

1. **vesel k nemocnému** – projevil svou
účast S NÍM bez ohledu na možné vlastní
onemocnění nákažou (viz Mt 8:2–3),
dal na jeho domácím svou praktickou
snahu nemocnému posloužit a tím je po-
vzbudit a potěšit v jejich starosti svou
účastí S NIMI (viz J 11:33, Mk 5:36)
a tak naopak využít této nepríznivé si-
tuace k požehnanému přístupu k lidem!
Dále aby –

2. **se pomodlil** – aby vzdal čest a
chválu Bohu, onomu jedinému, na něhož
lze očekávat a spolehat, aby projevil
svou absolutní závislost na Něm a jeho
moci a předem zajistil orientaci všech
na Boha a tím odpoutal mysl a pozornost
od sebe, od své vlastní osoby! (srov. J
11:41–42!) Následuje Boží pokyn, aby
Pavel –

3. **vložil ruce na nemocného** – aby se
tak nejen vnitřně, ale i přede všemi vís-
titelně, zjevně ztotožnil s nemocným v
jeho bidě, mdlobě a slabosti svou láskou,
která nehledá – nedbá vlastní osobní
bezpečnosti a zdraví, ale nezíštně usi-
luje o blaho nemocného!

„Zimnice“ – horečka, „červená nemoc“ –
úplavice (viz „Petrů“!) Jak nebezpečná
infekční nemoc a jak nebezpečný dotyk
nemocného! Jaká to „bezstarostnost vý-
ry“, „hrdinství lásky“ a „nadějná jistota“!
(Mt 8:3). Ani tento –

**D) skrytý had sobectví s hledáním vlast-
ních věcí a netečnosti k problémům
druhého nemá místa v srsti apoštola** –
a tak zvítečí počtvrté nad znehodnocením
své služebnosti pro Pána. Proto si jej
Bůh může slavně použít jako nástroje své
moci, v níž Pavel –

4. **uzdravil jej!** Vláda nemoci v životě
otce mocného a přece tak bezmocného
vladaře je zlomena zásahem slabého a
bezvýznamného – a ve skutečnosti tak
mocného vězně jen proto, že dal ve svém
životě bez jakýchkoliv výhrad průchod
Bohu a moci jeho svatého Ducha! Proto
je zcela půrozené, že –

5. **přistupuj i jiní nemocní a jsou u-
zdravováni.** Jaký to nyní zcela jiný přístup
lidských duší k Pánu než dříve a jaké to
uzdravení od všech nemocí, bolestí a

trápení na ostrově, požehnaném přítom-
nosti pravého a vérného Božího služeb-
níka!

Vidíme si, jak se Boží moc stupňuje
tam, kde je dán Bohu a jeho slovu
v lidských životech průchod:

a) apoštol už „nevchází k nemocnému“
– nechodí za pacientem, ale již ne jeden,
ale mnozí chodi za ním, vyhledávají jej,

b) apoštol nepřistupuje k nim, ale oni
sami přistupují k němu s touhou po u-
zdravení a s virou v uzdravení,

c) apoštol je neuzdravuje, ale oni pros-
tě jsou uzdravováni Boží mocí, aniž je
zde zmínka, jakým způsobem (což je
zřejmě podružná věc, když o tom Duch
sv. mlčí).

Vidíme zde vykreslen nádherný příklad
pravého služebnictví – očištěné a vy-
prázdnené nádoby pro naplnění Duchem
svatým – nástroje pro nikým a ničím
neomezovaný a neomezitelný průchod a
zjevení Boží moci (2K 4:7, 2Tm 2:21).

Je nám nyní zcela jasné, že tam, kde
je Pán poctěn, spočívá jeho sláva i na
jeho služebníkovi a všichni kdož jsou
s ním, mají z něho a pro něho užitek! **Pavel nepíše o tom, že je on od ostro-
vaným čtení, ale o „velikém poctění všech“** (v. 10). Jaká to skromnost! Což neví, že
o tento vztah ostrován se především a
hlavně zasloužil on sám – a že tudíž
projevená pocta patří ne-li výlučně, tedy
alespoň větším dílem jemu? On má po-
zorné oči pro projev lidské sympatie a
vérnosti, ale jak málo o ni dbá vůči
sobě! Vidí s uspokojením prospeč těch,
které mu Pán svěřil – splnění všech jejich
potřeb, z toho se raduje a – má
na tom dosť! (v. 10).

Jak zajímavá a hodna povšimnutí je
i ona otázka „KLADENÍ toho, což bylo
trosečníkům potřeba“ – od pohostinných
ostrován!

Viděli jsme, jak **nejdříve sám apoštol
kladl** – „drahně nasbíraného dřeva“ na
oheň (v. 3) a jak posléze kladl své ruce
na nemocné (v. 8)! Jaký to příklad a
povzbuzení pro vnitřné ostrovany, co
všecko v nich vyvolává a k čemu je in-
spiruje?

Pravý Boží služebník má ke každému,
ke všemu, vždy a všude kladný konstruktivní
přístup a tím též povzbuzuje –
inspiruje druhé: proto Boží dobro v něm
nezůstává osamoceno, ale přenáší se do
života druhých, rozšiřuje se! Vidíme, že

to, co apoštol svou službou vykonal na
lidských srdcích, nebylo nadarmo! Vníma-
vost ostrován projevuje vpravdě tyž rysy
účinné lásky k bližnímu – chovají se při-
větivě, s úctou, se vzácnou pohostinností,
opravdovou vděčností za apoštoly služ-
by a s příkladnou nezíštnou štědrostí.
V tom všem jsou vzorem pravých mezi-
lidských vztahů, v nichž cítíme dnes všichni
chronický nedostatek přes všechny
náš hmotný blahobyt a to nejen mezi
lidmi vůbec, ale zejména mezi sebou –
věřícími lidmi navzájem, ač je máme my
po příkladu apoštola vytvářet a jimi in-
spirovat druhé!

CO VLASTNÉ KLADEME my druhým a
pro druhé? **Nenakládáme spíše břemena**
na své bližní? (viz Mt 23:2–4, L 11:46).
Nebo **neklademe nakonec – pohoršení**
jeden druhému? (viz R 14:13, 16:17, 2K
6:3, Zj 2:14!) Není nakonec nedostatek
toho kladného v životě našich bližních –
důsledkem našeho zcela nedostatečného
či špatného příkladu?

**Tam, kde se „dřevo nesbirá“, není ani
CO na ten oheň kláš, a tam, kde se
tedy nepřikládá, je místo ohně jen kouř
a popel. Pak ovšem nemůže být ani řeči
o nějakém „kladení rukou na druhé“ a
o požehnaném uzdravení ani té „sebene-
vinnější nemoci! Jak vzácné a požehna-
né je takové „Boží služebnictví“, které
vyvolává u bratrů a sester – u všech na-
šich bližních tutéž ochotnou službu v
kladení toho, což je pro všecky troseč-
níky bez rozdílu na moři tohoto světa
tolik potřebné!**

Bratře – sestro! K tomu tě právě po-
volává Pán. Uvaž, zda splňuješ a chceš
upřímně splnit podmínky, bez nichž pra-
věho služebnictví nelze nikdy dosáhnout:

1. **Jsi imunní proti jedu zbabělosti, hrů-
zy a strachu**, kterým působí zjevná moc
a účinnost tohoto nepřetele, takže jsi
ochromen pro Boží služebnost ještě dí-
ve než vůbec začneš, nebo ji prostě
opouštíš? Dal jsi se vyprovokovat k po-
čitu zbytečnosti a marnosti všeho, takže
již nic jiného neočekáváš než konec a
zánik? Jsi ochromen ve svém srdci a myslí
nepríznivým míněním, které se od tebe
distancovalo, tebe soudí a zatracuje jako
JOB? Opouštíš své místo pod vlivem
„hořkého jedu“ nedověry, pocitu ukřív-
dění, zneuznání, nevděčnosti a odepsání
druhým? Nebo jsi dokonce „zklamán
Bohem“ a cítíš se od něho opuštěn, ač-
koliv Ho opouští vlastně sám jako Eliáš

pod jalovcem? Setřes tohoto hada ze
srdece a ze své ruky! Vstaň, jez a pij,
posilni se!

2. **Jsi imunní proti jedu lidského oce-
nění, chvály, slávy, obdivu a vděčnosti,**
který otravuje tvoje srdce samolibostí, je-
šítností a pýchou osobní důležitosti, ne-
postradatelnosti a výjimečnosti při svých
„úspěších“ jako toho SAMSONA? Opou-
štíš Pána a Jeho dílo pro dílo své a své
tělesné horlivosti, pod vlivem „sladkého
jedu“ kultu svého vlastního Já? Toho
„svého domu“, který „zanechal Bůh pust-
ým“, protože v něm musel Pán postoupit
svou vládu – Tobě!?

3. **Jsi imunní proti jedu vlažnosti a lho-
stejnosti**, který ochromuje tvůj duchovní
život a „službu zvykovosti, rutinou, setra-
váčností, povrchností, spokojenosí se se-
bou samým, se svým duchovním stavem,
spokojenosí se svou naprostou nečinnos-
tí a neužitečnosti či naopak svými „zá-
sluhami“, svým „poznáním“ a „úctyhod-
nou prací pro Pána, cirkev a své bližní“?
Jaké to smrtelné nebezpečí! Vždyť tento
„nenápadný jed“ ukolébá v tak osudný
duchovní spánek, že se člověk octne mi-
mo Pána, mimo „boje Hospodinovy“ na
„svém paláci“ jako ten DAVID, kterého
očekával pád a Boží soudy!

Jsi spokojen se svým pohodlným, pro-
tože soběckým „nic neriskujícím a neob-
ětujícím životním stylem „dobrého křes-
tana“, který přece „nic zlého nedělá“,
ale nikdy se neptá Pána, zda dělá někdy
také něco „dobrého“, ani mu tuo touhu
ve svém vyznávání celým srdcem nevy-
jádří! Nebo vyjadruje – svou pochybnou
spokojenosť ve srovnání s těmi druhými,
zdánlivě horšími sebe (viz FARIZEUS v
chrámel)?

Címe pokáni, aby nás Pán od všeho
toho hříchu – toho „jedu spokojenosí
v nás z nás“ očistil, aby nás vyprázdnil
od všeho, co nepatří do našeho života,
který už není více náš, ale Toho, který
jej tak draze pro Boha výkoupil, aby si
nás pro sebe posvětil – oddělil a svým
svatým Duchem naplnil pro své dílo, pro
svoju čest a chválu, pro sebe samého!

I ty jsi, bratře, sestro, na tomto svém
ostrově uprostřed rozbouřeného moře toho-
to světa, kde tě Pán vysadil po tvém
ztruskotání (či si to ještě ani neuvěd-
moješ, nebo jsi ještě neztruskotal se vším
co jsi, co máš a nač jsi spoléhal na své
vlastní plavbě?)

Pán si tě povolává, abys byl pravým

svobodným – vykoupeným a přece otrokem – sluhou a pravým svobodným vězňem Lásky, která svých věcí nehledá a nepotřebuje, když má – samého Boha!

Pán si tě posílá, aby vytvářel skrze tebe též podobné poměry v životech tvých

bližních nejen na té lodi, ale i na tom více či méně pohostinném či zcela nepohostinném ostrově – jako to konal v životě svého věrného a pravého služebníka – apoštola Pavla! (Mt 21:28–31).

Kk

„Dom a majetok sú dedičstvom po otcoch, ale od Hospodina rozumná žena“
(Pr 19:14).

Pán Boh ako Svoriteľ najlepšie pozná človeka, jeho potreby a problémy. Adama v raji prekvapil tým, že mu predstavil Evu – jeho manželku, ktorá Adam získala bez ťažkostí, trápenia, a čo je hlavné – z Božích rúk. Najvhodnejšia a najlepšia manželka je tá, ktorá je daná z rúk Božích. Pán Boh dokonale pozná muža i ženu, mládenca i pannu a On vie, ako sa k sebe hodia. Tu neplatia tie ľudské rady: „Najprv musíš dievča dôkladne spoznať a vyskúšať, či vám to spolu dobre v zhode pôjde“ a tito radcovia majú na myсли spoznanie no i tak sa po čase rozvádzali. V tomto nie je záruka zotrvenia manželstva – človek človeka nemôže dostatočne spoznať, najmä ak sa často obaja pretvarujú a snažia sa ukázať iba svoje najlepšie vlastnosti. IBA PÁN BOH pozná dokonale a môže spojiť dvoch takých, čo sa k sebe hodia telesne, duševne i duchovne.

AKO TEDA MÁM NÁJSŤ TÚ PRAVÝ?

To je častá otázka a zaznieva z úst úprimných veriacich mladíkov, ktorí chcú svoj život prežiť v Božej službe a byť požehnaním. Pre takých je vhodné poučenie v 1M 24. Je tu rada pre úprimných, ktorí to naozaj myslia aj v Božom diele vážne a tiež v osobnom a rodinnom živote.

Pravidlo 1: MÁ BYŤ VERIACA (v. 3–6).

Toto je základné zjavnenie vôle Božej v otázke manželstva Božích detí (1K 7:39). „Niet verakeho, ktorý by mohol odvrátiť škodu vo svojom živote a dome, ktorú jemu i jeho dietkam pre časnosť i večnosť spôsobi neobrátená žena“ (v. Viebahn). Abrahám to dobre vedel, no nevedel to už Šalamún. Vážny čítateľ si prečíta pre poučenie a výstrahu 2M 34:16; 5M 7:3–4; Sd 3:5–7; Ezd 9:12; 10:2–4, 10–11; Ne 10:30; 13:23–28; 1Kr 11:4–6. Spojenie medzi veriacim a neveriacim nikdy nie je podla Božich myšlienok (1Pt 2:9–10; 2K 6:14–18).

Pravidlo 2: DÔVERUJ BOHU (v. 7–11).

Eliezér sa za svojím poslaniem viesol na velblúdoch svojho pána. My „chodom viera a nie videnie“ (2K 5:7). Viera a hlboká dôvera voči Bohu je nás dopravný prostriedok na tejto ceste a má to byť viera Božia. Je to viera, ktorá sa i v tejto veci spotahne cele na Boha. Ten, kto sa rozhodne hľadať nevestu podľa pravidiel Božích, môže počítať s Božím vedením a ochranou (v. 7). No musí byť pripravený aj na odmietnutie: „A keby žena nechcela isti“ (v. 8)? Na tom nesmieš stroskotať, ale vopred môžeš mať jasno: Pravidlo je, že ak Pán viedie teba, viedie súčasne aj ju. Odmietnutie znamená, že jeden z vás sa nedá viesť Božiemu Duchu – bud ty alebo ona. A potom kto si nie je ešte zrelý na kresťanské manželstvo. Treba sa ukludniť, preveriť svoje pohnútky

a svoj pomer k nebeskému kráľovstvu, lebo i vo veci manželstva platí: „Hľadajte najprv kráľovstvo nebeské a jeho spravodlivosť a to všetko vám bude pridané (Mt 6:33).

Pravidlo 3: HLADAJ PRI NEJ ČINNÉ KRESTANSTVO (v. 11–20).

Eliezérove veľblúdy pri studni čakajú na občerstvenie. Vieru treba pravidelne posilňovať tam, kde je dostatok vody – Božieho Slova – v zhromaždení. Tam sa stretávajú veriaci ľudia a tam hľadaj tú svoju. A že Rebeka chodila k studni pravidelne, to sa jej opatilo.

Eliezér vyhľadával pri budúcej neveste usilovnosť a ochotu (v. 14). Čerpanie vody nebola ľahká práca. Dať pit ľoveku – to je ľahko, ale napojiť desiatav – to je značná námaha. Čo to znamená? Vybrať takú, ktorá chodí do zhromaždenia pravidelne. Ktorá sa nestará iba o seba (konzumný kresťan), ale napája iných, a to dobrým Božím Slovom. Pri ktorej je záruka, že občerství i twoju dušu. To sú znaky, ktoré si môžeš na modlitbe vyžiať od Pána (v. 12 až 14) a ktoré sú neklamným dôkazom toho, že dobré postupuješ.

Takáto mladá sestra opĺýva nevšednou krásou (v. 16) a popri krásnej duši má nepochybne milú tvár. Tu platí: Nie to je milé, čo je pekné, ale to je pekné, čo je milé.

Pravidlo 4: MÁ SA ZÍSKAŤ OBOJSTRANNÁ DÔVERA, ÚCTA A OBDIV.

„Muž ju mlčky obdivoval“ (v. 21). Nevraval jej nič, iba sledoval jej šikovnosť, pozoroval jej chovanie. Zamýšľal sa nad jej ochotou a obetavou prácou. Porovnával ju s ostatnými a pozdávala sa mu. Potom ju obdaroval (v. 22). Aj on bol obohatením pre ňu.

Kde takto dvaja mladi zistia, že sú jeden pre druhého k užitku a vzájomnému obohateniu v duchovných veciach, tam vrcholí do srdca istota a radosť. Môžeš pozorovať a obdivovať tú, ku ktorej fa Pán viedie.

Pravidlo 5: SPOZNAJ JEJ RODINU (v. 23–32).

Rodina veľa prezrádza o vlastnostiach detí, ktoré v nej vyrastajú. Ak je rodina sporiadana, pohostinná, je pokojné obecenstvo lásky medzi jej príslušníkmi, tieto vlastnosti sa prenášajú i na novú generáciu vyrastajúcu v rodine. Vo väčšine prípadov možno posúdiť v charakteristických vlastnostiach syna podľa otca a dcér podľa matky. Aká je matka, taká bude približne dcéra v jej rokoch.

Eliezér bol po tejto stránke veľmi spokojný a mohol oslavovať Hospodina za Jeho vedenie (v. 27). Priviedlo ho k tomu sponzanie jej rodiny. A potom mohol uplatniť

Pravidlo 6: POŽIADAŤ DCERU NAJPRV OD RODIČOV (v. 33–56).

Toto pravidlo býva všeobecne najmenej dodržívané. Mladí sa zaľúbia, dochodnú – a postavia rodičov pred hotovú vec, ak už nie za ňu. To znamená, že sa nesmú zaťubíť, ved Eliezérovi sa deva páčika a aj ona už bola ním poznačená, čo videli v dome jej rodičov (v. 28–30). Ale medzi nimi neprisko k ničomu záväznému. Veriaci mládenec sa má najprv poradiť so svojimi rodičami a ich názory brať veľmi vážne – najmä ak sú veriaci. Rodičia si zaslúžia za svoje celoživotné obete dôveru v tejto veci a ich rady na rozdiel od rád iných ľudí sú motívované láskou k dieťaťu. Rodičovské požehnanie bohabojných rodičov je veľkým prínosom pre nastávajúce manželstvo.

Prvá vážna a záväzná otázka mladého muža má byť položená rodičom dievčata (v. 49). To vyžaduje od muža telesnú, duševnú i sociálnu zrelosť, inak by nemal na manželstvo pomýšľať a samozrejme ani chodiť s dievčaťom. Odporuď rodičov dá podnet k ďalšiemu kroku.

Pravidlo 7: ZÍSKAŤ VYJADRENIE DIEVČAŤA (v. 58).

To je posledný, ale najdôležitejší bod. Obozretný veriaci mladý muž nezáčina tam, kde sa má končiť. Tento bod je tak dôležitý, že si zaslúhuje vrcholné miesto – je vrcholom pyramídy, ktorej základňou je dodržanie predchádzajúcich pravidiel. Nie je posledným kvôli svojej menej cennosti, ale naopak kvôli vrcholnej dôležitosti.

Ak mládenec získal vopred kladné vyjadrenie, má to brať sice vážne, ale nezáväzne a podmienečne zo strany dievčaťa!! No vyjadrenie dievčaťa naostatok – to je tá rozhodná chvíľa, ktorá sa má udatiť v jasnej atmosfére súladu s ro-

dičmi. Nevestino rozhodné „Pôjdem“ je tou nebeskou hudbou pre srdce ženichovo, ak sa všetko deje podľa Božieho poriadku a pod Jeho vedením.

Môžete povedať: „Celá vec má ale jeden háčik. Eliezér mohol jednať tak chladnokrvne o prezieravo, ved na nebol ženich, iba služobník ženichovho otca.“ A to je práve to. Eliezér zobrazuje Ducha Svätého. Zatiaľ čo Izák sa venuje obecenstvu s Bohom (v. 62–63), Eliezér pracuje na jeho mieste a pracuje dokonale. To je krásne — nezamerat sa na hľadanie nevesty ako na zmysel života, ale sa v prvom rade venovať Božiemu dielu ako zmyslu života a tamtú vec prenechať Ducha Svätému, ktorý všetko dokonale zariadi. Vedenie Duchom je prednosť Božích detí (R 8:14). Využívať ju?

Po prvom vzrušujúcom stretnutí Izák poviedol svoju nevestu do svojho stánu a bola mu ženou. Nebola na to, aby mu bola slážkou ani na to, aby mu bola hlavou, ale „bola mu ženou a miloval ju“ (v. 67). To je začiatok novej etapy spoločného manželského požehnaného života, v ktorom neustále rasie vzájomná láska.

ik

DIALOG S HINDUISMEM

(Dokončení)

V úvodu našeho dialogu jsme dali slovo misionári, ktorí na pouličním shromáždení dokazovali Indům, že se jejich náboženství ako lék na nemoc duše ukázalo neúčinným. Ano, tisice let se hinduismus vyvíjal a pôsobil na své vyznavače, ale nevyvzbudil je z beznaděje a neprivedl ke konečnému cíli a smyslu života. Tuto skutečnosť potvrdil konečne minule citovaný indický filozof, ktorý řekl, že „po všech pokusech filozofov stojí jejich spoločnosť tam, kde byla pred dávnými věky a kde snad bude stát provždy.“ Tento výrok připomíná vnitřní sevřenosť a řinčení řetězů lidské bezmocnosti.

Naše zamyšlení nad základními principy a náboženskými projevy hinduis-

mu se chýlí ke konci. Zdaleka jsme nevyčerpali vše. Mnohé zasloužilo větší pozornost, mnohé bylo jen napovězeno a mnohé pominuto. Blížime-li se k záveru, byli bychom nespravedliví, kdybychom nepoukázali na některé kladné stránky hinduismu. Jsou to zejména — klid a snášenlivost. Snad i tentokrát nebude tato úvaha bez užitku.

Hledáme-li vysvětlení pro jmenované vlastnosti, musíme se zamyslet nad harmoniou prírody a jejich rádů, z nichž hinduistická filozofie vychází. Odbornou analýzu podává dr. Kraemer: „Hinduismus je široký, mnohotvárný, plný kontrastů, náladový ako příroda. Když si to uvědomíme, pak ihned pochopíme, proč je v hinduismu přijímán každý kult, každé učení, každá bohoslužebná forma s dobroutou a vskutku nevyčerpateľnou pohostinností. Všechno zde našlo své pravé místo. Není neproměnné známky pravdy, absorbní síla, přijímající a produktivní síly jsou v hinduismu nekonečné. Tak tomu musí být, neboť příroda je nevyčerpateľně pohostinná, absorbuje a produkuje věčně...“ Jak výstižné přirovnání. Vše v hinduismu je neodlučitelně spojeno a odvozováno od dějů přírody, kde není spěchu a vše běží nepřetržitě podle daných rádů bez zásahu strojů a počítaců. Není divu, že právě z těchto důvodů byly v minulosti v Indii odmítány mnohé civilizační vymoznenosti a na obdiv stavěn duch Východu, jenž je obrácen dovnitř k hlubokému myšlení a zkoumání tajemství života srdcem a nikoliv analytickým věděním.

Nelze jinak, než pízňat, že věk racionálismu hluoce poznal západního člověka, zatím co lidé Orientu se nedali odločit od touhy po životě samém, byť i v nuzných a primitívnych podmínkách. A tak, co je na hinduismu pozitívni, je odklon od shonu a chvatu života k hluboké koncentraci a přemýšlení nad svým já, čehož západní člověk většinou není schopen.

Indická filozofie klidu stojí tedy jako protiváha západní nervozity a uspěchanosti, jako vzor umírněnosti, snášenlivosti a skromnosti.

Snad nebude bez zajímavosti informovat čtenáře, do jaké míry se pro-

Tento systém je ideálem, jemuž se množí snáží ještě dnes přiblížit, ale v platnosti zůstává zejména v oblasti fyziologické, v rozdelení sil a schopnosti. Sociální poměry v Indii se mění, takže rozdelení do čtyř životních etap se neuplatňuje, ale množí se zaměřuje na realizaci posledních dvou. (Viz zmínka o svatých mužích apod.). Zmíněný systém navazuje na roční období — jara, léta, podzimu a zimy a je v něm pro život mnoho poučného. Lidé, kteří tato období v životě nemoudře přehazují, jsou směšní.

Ale vrátme se k hinduismu. Společnost i rodina uvolňuje bez reptání ty,

Bůh Šiva — ničitel zla.

mítla tato filozofie do života indické společnosti. Děje se to tzv. systémem čtyř životních etap, kterými měl projít především příslušník kasty brahmanů. První z těchto životních period je období studenta, který žije s rodinou učitele, učí se z posvátných knih a zachovává přísný životní režim. Po získání dostatečných znalostí se vrací do otcovského domu, ožení se a stává se — hospodářem. Pokračuje v povinnostech svého otce, pečeje o potomstvo, dbá na konání předepsaných oběti bohům apod. Když je rodina zajištěna a měl by právo se těšit z vnoučat, tenkrát má opustit dům a odebrat se do lesní samoty, kde jako — poustevník má v pokání a meditaci očišťovat svoji mysl a duši od pozemské přítěže. Jen v oddělení lze žít vyšší život. A nakonec jako starec nad hrobecm má opustit i tento stav a jako — kajícík, potulný askéta bez domova má dokončit svůj životní běh.

kterí se chtějí věnovat rozjímavému životu asketickému či mystickému. Vždyť bůh Šiva i reformátor hinduismu Budha se stali žebrajícími askety. Budha byl královský syn, který zneprávěn pomíjitelností a nejistotou života se zříká pohodlí, moci a bohatství, opouští rodinu a oddává se asketickému životu a sebezkonalovalování. Po tomto období, když sestárl, vrací se k rodině, která jej přátelecky a bez výčitek přijímá. Zde v kruhu rodiny, obklopený její pěčí, tento reformátor ve věku 80 let umírá. Množí vyzvedávají tuto orientální snášenlivost a porovnávají ji s křes-

tanstvím. Poukazují na to, že Ježíš, zakladatel křesťanství, mezi vlastní přišel a vlastní jej nepřijali. Byl prohlášen za pomateného, od vlastních učedníků opuštěn a od svého národa ukřižován. Tolik argument nekřestanů.

Od příkladné snášenlivosti v rodině postupme k snášenlivosti náboženské. Obrovského úspěchu a světového uznání došla indická snášenlivost v boji o nezávislost Indie. Byl to především velký vůdce indického národa Mahátma Gándhí, který se stal na čas nejslavějším Indem.

Naše výprava savstívila jeho památník v Radžghátu v Nové Dillí, kde byly spáleny jeho tělesné pozůstatky. V hotelu Broadway jsme byli seznámeni s jeho bojem a pochopili jsme, jak významnou roli sehrál tento bojovník za svobodu Indie, kterou chtěl dosáhnout nendášilným bojem, pasivitou a utrpením. Vybjel Indy, aby odporovali zloučení, že se mu vyhnou, překonají je výtrvalostí, nikoliv silou, utrpením a nikoliv vražděním. Jeho úsilí o získání nezávislosti tímto způsobem uchvátilo Orient nezná invizice, nezná žádné křestanské „běda vám“.

Taktika boje Mahátmy Gándhího, tzv. „Satjágraha“ — volně přeloženo „triumf pravdy silou duše a lásky“ je jedním ze základních principů indické filozofie, zdůrazněným zejména ve staro-indické filozofické básni Bhagavadgitě. Tímto „čistým prostředkem boje“, jenž využívá užití fyzické síly a násilí pro dosažení cíle, bojoval Gándhi také o jednotu a snášenlivost mezi náboženskými skupinami. Věděl, že bez vnitřní jednoty a míru mezi hinduisty a muslimy nedocílí nezávislosti Indie. Vymáhal jednotu národa nezvyklým způsobem. Ve chvílicích rostoucí nenávisti a nezášenlivosti, kdy šarvátky vyvrcholily bratrovražednými boji, vyhlašuje „půst až k smrti“. Byl znám, čten a milován oběma zlepšenými stranami. Pohled na jeho utrpení a zprávy o jeho mizicích sile otřáslý národem a přiměly soupeřící strany ke smíru a uzavření dohod. Tenkrát se odehrávaly v ulicích měst akce sbratřování hinduistů a muslimů, kteří se objímali a symbolicky pili ze stejných nádob. Kde předtím zněly vystřely, zazníval zpěv a provolávání slávy M. Gándhimu.

Celkem 17 krát vyhlásil M. Gándhí takto půst a „byl připraven zemřít“, aby Indie mohla žít v míru. Obnažení svého trpícího srdce a poselstvím snášenlivosti dosahoval, že láska vystřídalá nenávist a triumfovala nad silami násilí a teroru. Tento posel srdečné snášenlivosti byl 30. ledna 1948 zákerne zastřelen příslušníkem fanatické hinduistické organizace. Jeho popel byl později vložen do soutoku Gangy a Jamuny v Lanjhádáu. Pohřbu se zúčastnilo 4 miliony lidí.

Až potud o prostředcích boje M. Gándhího, který je příkladem statečného člověka, ztělesněním starého ducha Indie, „Velkou duši“ hinduismu. Jeho etika je vznesená a velkorysá, zaslouží uznání celého lidstva.

V našem dnešním dialogu dochází k rozporu ve chvíli, kdy hinduistická snášenlivost je vystavovaná na obdiv a argumentováno, že vysoko převeduje křestanskou nezášenlivost. Za vzor se klade fakt, že v Indii nebyl nikdo nikdy upálen pro víru a pronásledován. Orient nezná invizice, nezná žádné křestanské „běda vám“.

Indové říkají: „U nás není žádné dogma, žádná církev, žádné násilí, žádné vyznání. Vše je jen takové, jak vyslo z rukou přírody. Nemusíš věřit v hinduistickou trojici, je možno si vymyslet nové bohy a klanět se jim. Nevadí směry protichůdné a vzájemně si odpovídají.“ Hinduismus přijímá jakékoli náboženství a kult jako svoji součást. Nemá sporu s křesťanstvím nebo židovstvím či islámem. Hinduista, který zahrne vše, aneb podle libosti věří v cokoli, je stále hinduistou. Můžeš věřit vyznat, že Kristus je Boží Syn, aneb Mohamed jediný prorok boží, a nikdo nic nemamítá. Ale jsou stovky předpisů, které musíš dodržet, jejichž porušení může znamenat těžké následky. Tak rozumí hinduisté snášenlivosti. Přijímají vše shovívavě jako přírodu, která se nevzpírá, nebouří, trpně se poddá, sama si pomůže a nakonec vše absorbuje.

My křesťané chápeme snášenlivost jinak. Hovoříme o snášenlivosti rozdílného poznání či vyznání, rozumíme ji jako respektování cizího přesvědčení, které posuzujeme, hodnotíme a kritizujeme z hlediska pravdy. Kde však žádne vyznání není a o nic nejde, není třeba obhajoby a boje. A naopak, tam,

kde jde o pravdu, musí se o ni bojovat.

Pravda přišla na svět v Božím Synu Ježíši Kristu. Tato událost nezapadla neslyšně do dějin lidstva jako nějaký bezvýznamný předmět do přírodní vegetace (jak by ji příjal hinduismus), nikoliv. Slovo pravdy mělo Božský původ a nebylo proto pohlceno. Naopak, vzbudilo veliký rozruch. Přišlo jako světlo poznání, poznání života, vysobuzující moc. Tato Pravda přiměla muďce — mágy z Orientu (jaká shoda), aby se jí přišli poklonit, znepokojila krále, přivedla v údív teology, změnila tok lidských dějin. Nepochopená se ocitá na kříži, kde umírá a krev Božího Syna se stává zdrojem a semenem nového života. Tento Život uvedl v pohyb miliony lidí, kteří se odvrátili od lži a hřichů a zasvětili svůj život jedinemu, věčnému a svatému Bohu. Svatý zápal zažehl lidská srdce a naplnil je silou k vitéznému pochodu za pravdu absolutní, nadčasovou, věčnou, Boží. Kde je Pravda, jsou i mučedníci za pravdu, jsou kacíři, oběti, diskuse a debaty.

Hindové se chlubí svobodou myšlení a snášenlivosti. U nich každá myšlenka či nová víra zapadne bez odporu a to již není ctnost, ale lhostejnost. Je to neschopnost obhájit staré oproti novému a nové před starým. A nakopec, když se to po pravdě vezme, jsou krajně nezášenliví v případě nedodržování kastovních předpisů, kdy pře stupky krutě trestají.

Rozhodně zamítáme projev snášenlivosti způsobem dobrorudečného popláčání po zádech se slovy: však je to jedno, každý máme své bohy a své nábo-

ženství, jež věř, někam dojdeš. Totéž učiní hinduista, ale nikdy ne Duchem svatým naplněný křesťan, který blížního miluje, zná cenu jeho duše i výkupného díla Božího Syna. Zde jde o boj světla se tmou, známosti s neznámostí a pravem je třeba být nesnášenlivým ke každé formě letargie a lhostejnosti. Jistě že ne jinak, než ve jménu Boží lásky. (Pismo zaznamenává zdánlivě tvrdé výroky jako běda tobě, běda vám, běda světu atd., ale vždy v zájmu pro budit k pokání a živé vře).

Ke křesťanské „nesnášenlivosti“ nutno dodat, že nepodporuje zbytečné teologické sváry, mučednictví a svaté války či inkvizice. Opravdovi Bohem obrácení lidé tento způsob šíření „víry“ rozhodně odsuzují, jelikož je v rozporu s duchem Pisma, které říká: „Milujte nepřátele své, dobrořečte těm, kteří vás proklínají...“ (Mt, 5:44 a jiná místa).

Končíme náš dialog s hinduismem ne s pocití nadřazenosti, ale s hlubokou účasti a upřímným zájmem o spásu všech národů v Indii. Sympatická Indie vykročila roku 1947 na cestu svobody a nezávislosti jako světský, nenáboženský stát. Oficiálně neuznává rozdělení kast a omezování člověka, i když hinduistické tradice a zvyky budou ještě dlouho přežívat. Pamatujme však, že nikde jinde na světě lidé tak nevěřili a neusilovali o sebezpásu, jako v Indii. Nechť Bůh jim ve své milosti zjeví pro ně připravenou spásu, která je ve všeobjímající náruči Božího Syna Pána Ježíše Krista. On říká: „Já Světlo na svět jsem přišel, aby žádný, kdo věří ve mne, ve tmě nezůstal“ (Jan 12:46).

—šek—

Slepec a světlo

(2. Korintským 3:3)

Pamatují se, že jsem četl o slepcí, kterého kdosi viděl na rohu ulice velkého města. (Bylo to předměstí, kde bylo špatné osvětlení.) Slepec měl vedle sebe rozrotanou svítilnu. Tázali se ho, nač je mu svítilna, když je přece slepý a světlo je pro něho totéž jako tma. Slepec odpověděl: „Svitilnu mám proto, aby někdo přes mne neklopýt!“

Přemýšlejme o tom! Zatímco jeden člověk čte Bibli, sto lidí čte vás i mne. To je to, co apoštol Pavel míní, když praví, že jsme „listy Kristovy, které znají a čtou všechni lidé“. Nedám příliš na to, co může být vykonáno řečmi, jestliže zároveň nekázeme Krista svým životem. Jestliže lidem nedoporučujeme evangelium svým svatým životem a obcováním v lásce, nezískáme je pro Krista.

D. L. Moody

Nevděčný dík

*Vidim chvály a díky,
jak se vznášejí nahoru.
I já své chvály vysílám.
A vzápětí
padá déšť požehnání;
vlna upřímné radosti
přichází...
Tam, kdesi vdáli
vidím jeden dík.
Zvolna se vznáší.
Je veliký.
Zpomaluje,
Podivně se zakývá
a padá zpět;
padá dolů!
Ó, proč jen,
proč ten dík
padá dolů?
Což není každá chvála
přijata?!
Snad není každý dík
vděčný?!*

*Víme o milosti,
a tak překračujeme příkazy.
Známe možnost odpuštění,
a proto hřešíme.
Umíme děkovat
okázale, hlasitě,
a proto jsme nevděční.
Nevděčný dík
je veliký, ale těžký
a nemůže k Pánovi.*

—pvý

Kreslil V. Tieň

Jednota je bezpochyby prezádúcim cieľom; v súčasnosti sa pri tomto slove temer automaticky vybaví pojmom ekumenizmu, hnutia alebo snahy o zotrenie rozdielu v kresťanskom svete, o to, aby všetci kresťania boli jedno, aby sa našla platforma, na ktorej by stáli ako jeden celok. To bola túžba i nášho Pána, ako vidíme z Jeho modlitby nedľa pred smrťou. Modlil sa, aby Jeho ľud bol jedno v radosti, v oddelení od sveta, v službe, v posvätení, v sláve, v láske a v mieste konečnej slávy. Takáto jednota s Ním bude tiež viesť k jednote jedných s druhými. Ze Pána nakoniec tohto cieľa dosiahne, je isté, ale v prítomnosti jeho uskutočnenie žalostne zaostáva za prianím. Sú kresťania, čo žiara radosťou, ani radosť nemajú, niektorí žijú v oddelení od sveta, iní si na toto oddelenie neveľmi potŕpia...

No i teraz jestvuje duchovná jednota v cirkvi. Cirkev je telo, ktoré je jedno (Ef 2-3; R 12:4, 5; 1K 12:12-13). Možno ju pripodobniť k budove, telu, rodine – sú to obrazy jednoty a každý úd má podiel na spoločnom základe, živote i otcovstve. Ale toto je jednota neviditeľná. Ekumenisti ju sice uznávajú, ale na dôvažok chčú mať ešte jednotu viditeľnú, aby ju mohol i svet vidieť; neviditeľné skutočnosti svet totiž nevidí a tak ho nemôžu ovplyvniť. Čo svet vidi, je roztriedenosť. Pavol varoval pred možnosťou rôznic kresťanov v Rime (R 16:17), karhal Korintanov pre rozkol v zborze (1K 3:3). Sektárstvo je jedným z prejavov tela (Ga 5:20).

Rozkol môže nastať pre malicherné i väzne veci. Nesúlad medzi Evodiou a Synychou mohol prameniť z maličkostí, ale mohol sa prehlibiť a viesť k rozkolu. Kresťania v Rime sa trieštili pre otázky „pokrmov“ a „dní“; keď ide o takéto veci, Pavol napomina k zhovievavosti. Vie, že vo veľkom dome sú „nádoby na čest“ i „nádoby na nečest“. Hoci teda túžbou ekumenistov je viditeľná jednota cirkev, v praxi ju už oddávna nemáme; a zdá sa, že každý pokus dosiahnuť ju končí sa novým rozdelením. Dôvodom zdá sa byť skutočnosť, že sa prehliada, že Nová Zmluva uznáva o cirkevi iba dve veci: neviditeľnú, univerzálnu cirkev (ktoraj väčšina údov je teraz s Kristom a mestnou cirkev – zbor, akýsi mikrosvet celku. V Písme niete miesta, z ktorého by sa dala odvozovať federácia zborov, cirkev. Iba po veľmi krátku dobu jestvovala na zemi Cirkev ako zjednotené telo. Kniha Skutkov ukazuje ako rýchlo sa do cirkev začali vkrádať nezohody.

Podľa novozákonného učenia každý mestny zbor je autonómny a jeho spojenie s inými zborami je dané iba poslušnosťou apoštolských listov (Pisma všeobecne!), ktoré – ako sa opäťovne zdôrazňuje – sú pre všetky cirkev záväzné. Poslušnosťou Písma, opakujeme, sa dosahuje neviditeľné obecenstvo a uplatňuje jednota ducha. Manifestácia jednoty sa dosiahne až keď sa zjavi Kristus, náš život (Ko 3:4).

Jeden z našich milých bratov hovoríval: „My jednotu vytvoriť nemôžeme, ale máme ju zachovávať“ (Ef 4:3)! Tá jednota tu už totiž je – v princípe, pre Kristovo dielo a prítomnosť Ducha svätého v cirkvi. Snahy organizácií a koncilov, dobré návrhy apod. ju nevytvoria o nič viac ako v hociktorom inom snažení svetských ľudí. My ju však opäť a opäť poznávame, hoci uprostred ťažkostí a problémov a všelijakej nedokonalosti, keď máme obecenstvo s Otcom a Jeho Synom (teda, keď chodíme vo svetle – 1J 1), a jedni s druhými, so všetkými, ktorých zbožný život dokazuje ich poslušnosť Pánovi a Jeho slovu. Ze sa pritom môžeme i zmýliť, na veci veľmi nemení, a že sami v mnohom klesáme, to s pokorou vyznávame. A tak prijíname aj každého, ktorého Pán prijal.

To druhé – všemožne sa usilujeme o budovanie vlastného zboru, budíme k nemu lojalní a vedomi si svojej zodpovednosti voči nemu. Máme rozličné povahy a dary, chyby alebo prednosti, no máme jedného Ducha, v ktorom sme pokrstení v jednotu a v ktorom sme všetci spojení.

POSILNĚNÍ VNITŘNÍHO ČLOVĚKA

Poznámky ze sborového shromáždění
v Ostravě.

Text: Efezským 3:14–21

Apoštol Pavel napsal list Efezským z vězení a poslal ho po Tychikovi (3:1). V takových podmínkách utrpení a zkoušek přemýšlel o církvi Pána Ježíše, jak se v ní zjevuje sláva Páně. V církvi lze spatřit Pána Ježíše, protože ona je Jeho tělem a On je hlavou tohoto těla (1:22–23). Pán Ježíš a církev patří k sobě, tvoří jednotu tak, jako hlava a tělo tvoří člověka.

Církev je také chrámem Božím (2:21–22), jeho příbytkem; úhelným kamenem tohoto příbytku je Pán Ježíš a jednotliví věřící jsou živé kameny. A tak spolu, Pán Ježíš a Jeho církev tvoří Boží příbytek v Duchu.

Církev je i nevěstou Pánonou a On je jejím Ženichem (5:32). Tak ji miloval, že vydal sebe sama za ni, aby ji posvětil a oslavil. Ženich, nevěsta a Duch tvoří slavné spojení, rodinu Boží.

Toto tajemství bylo po dlouhá staletí dřívějším pokolením skryto a Pavlovi byla dána milost ho poznat a zvěstovat pohanům (3:8–9). Takto se tedy Pavel divá na jednotlivé sbory a na věřící v těchto sborech. Skrze ně má být knižatstvům a mocnostem v nebesích oznamena rozmanitá moudrost Boží (v. 10). K tomu však věřící musí být vystrojeni, připraveni, **zmocněni!** Modlí se za ně, aby byli posilněni na vnitřního člověka.

„Pro tu přičinu“ (v. 14).

Všechno, co bylo napsáno mělo svou přičinu. I Pavel se proto modlil, že byla k tomu přičina. Máme i dnes přičiny, abychom se modlili jedni za druhé? Ano. Zijeme v době duchovního úpadku věřících lidí. Projevuje se tím, že jednání a život mnoha věřících se v ničem nelíší od těch, kteří spasení nejsou. Slabost – nemoc – spánek; to jsou průvodní znaky povrchního života bez moci víry, horoucí práce lásky a opravdové naděje (1K 11:30).

Izraelský národ od oné velké noci v Egyptě procházel třemi oblastmi, třemi etapami svého putování. **První etapa** byla ohrazeněna vyjítím ze svých domů v Egyptě a přechodem přes Rudé moře. Po dobu několika dnů této cesty lidé byli naplněni pocitem radosti z toho, že skončila doba jejich otroctví, ale na druhé straně měli strach z nepřítele. Vždyť pořád byli na jeho území, mohl je přepadnout a znova zotročit. Až Rudé moře znamenalo pro ně spasení z domu služby. Přechodem přes toto moře zemřeli pro Egypt a Egypt pro ně. V této etapě národ byl ve spěchu, v pochodu nic nebudoval, nepřinášel oběti Bohu.

Putování od Rudého moře k Jordánu a jeho předivný přechod znamenal druhou část jejich cesty, která trvala 40 let. Byla to cesta většinou pouští a trvala proto tak dlouho, protože Pán Bůh čekal, až zemřou všichni, kteří vyšli z Egypta (kromě Jozue a Kálefa). Na poušti neměli trvalého domova, nemohli stavět města a vy-

tvořili pouze kontrast zlatého telete a stánku úmluvy. Až přechodem Jordánu vešli do odpočinutí, to bylo cílem jejich spasení. V této zaslibené zemi se odehrávalo třetí etapa jejich existence.

I život věřícího může probíhat v některé z těchto tří etap putování. Někdo je pořád „na území Egypta“, ještě neprožil „křest v oblaku a moři“ (1K 10:2), **nezemřel světu** (Ga 6:14). Jeho život není v ničem odlišný od světa, je tělesný (1K 3:3), projevuje se u něho skutky těla – závist, hněv, žárlení, ctižádost, nesvornost, hýrení a jiné takové věci (Ga 5:19). Pak se bojí o své spasení, má strach, že ho může ztratit, či být v nejistotě, zda je vůbec má. V dile Božím se nemůže osvědčit, obvykle zanechává po sobě jen zklamání a smutné vzpomínky...

Druzi věřící žijí také v druhé oblasti, kterou můžeme nazvat „život duševní“. Ještě neprošli Jordánem = **nezemřeli svému já**. A to je trvale pronásleduje různými žádostmi, pohybují se se svými zkušenostmi pouze v oblasti přání a horlení. Takový život je zobrazen v listě Rímanům, 7. kapitole. Dovedou se sice nadchnout i pro Boží dílo (postavit truhlu smlouvy), ale často staví i „zlaté tele“, holdují svému tělu; mamonu – svým hmotným, zemským zájmy...

Biahoslavení jsou ti, kteří z milosti Boží mohli prožít „přechod Jordánem“, kteří zemřeli svému já, aby již nechodili podle těla, ale podle Ducha (R 8:1). Pak vešli do pravého odpočinutí, mají „duchovní život“.

Protože většina věřících nežije v této třetí oblasti, ale zápasí se žádostmi světa a těla, musíme mluvit o hlubokém duchovním úpadku a často i o úpadku mravném.

„... klekám na kolena před Otcem“ (v. 14).

Toto je již třetí modlitba za Efezské. O první čteme ve Sk 20:17–38, kde je varuje před falešnými učiteli; o druhé v Ef 1:16, kde prosí za jejich pokrok, vzrůst, aby byli osvíceni na vnitřním člověku; a nyní prosí o zmocnění tohoto vnitřního člověka.

Pavel prosí za druhé! My jsme v modlitbách příliš soběctví, myslíme často jen na sebe a na své problémy. To je velká chyba, že se málo modlíme, málo klekáme na svá kolena. Proto jsou i modlitební shromáždění tak málo navštěvována.

Jako malí kluci dělávali jsme často ohničky. Dřívěj bývalo vlhké a nechtělo hořet. Nešlo nic jiného dělat, než kleknout na kolena a foukat, aby se ukázal čistý plamen. Při tomto foukání nám často slzily oči. – Bez slz není v našem životě kolenou. Naše modlitby se mají rodit v bolestech, když srdce trpí. Bez utrpení není lásky. Kdo miluje, ten se modlí za druhé.

„Otec našeho Pána Ježíše Krista“ (v. 14).

Pán Ježíš po svém zmrvýchvstání řekl učedníkům: „Vstupuj k svému Otci a k vašemu Otci“ (J 20:17)! Jak se máme radovat, že Otec Pána Ježíše Krista je nyní i naším Otcem, jeho Bůh je naším Bohem! Když jsme tedy synové Boží, pak máme i moc k tomu, abychom jako Jeho děti na této zemi žili (J 1:12).

„Z něhož všeliká rodina na nebi i na zemi se jmenuje“ (v. 15).

Otec Pána Ježíše Krista je otcem rodin na nebi i na zemi. A my si máme uvědomit, že jsme do Jeho rodiny na zemi byli zrozeni, ne adoptováni! Na nebi jsou rodiny andělů, na zemi je církev. Všem těmto rodinám patří určitá část Boží slávy, která se mění v požehnání. Na andělích se zjevuje Boží moc a síla, skrze patriarchy zjevalo svou milost, v Izraeli cestu své vlády, na pohanech zjevil své milosrdenství a v církvi bude Bůh bydlet a trůnit věčně! Vždyť církev je plnost Boží (v. 21). To je ten Otec Pána Ježíše, který je i naším Otcem, který chce trůnit v církvi.

Otec by měl mít autoritu. A Bůh, jako náš Otec, má autoritu, která vyplývá z Jeho moci. V této autoritě dává rodinám jména. On se o své rodiny stará. Dává děst na obrácené i na neobrácené.

Jistý otec šesti dětí obědal se svým kolegou v závodní jídelně. Jídlo nebylo zrovna chutné, proto se kolega zeptal: „Proč to jiš?“ „Doma máme pravidlo: všechno, co je na stole, se musí snyt! Kdybys totto pravidlo nyní neplnil, jak by to bylo s mou autoritou před mými dětmi?“ „Ale vždyť ony tě v tuto chvíli nevidí“, pokračoval kolega. „To nevadí, ale já cítím, že bych ztratil před nimi svou moc – svou duševní vyrovnanost, sílu a jistotu“, zněla jasná odpověď!

Bůh má zálibu v tom, co je v skrytosti. Jestli to, co děláš i tehdy, když tě nikdo nevidí, je dobré, pak máš i pravou autoritu. Církev by konala lépe misijní práci, kdyby v ní bylo více svatosti! Nepomůže lepší organizace, větší místnosti, Strom roste ze semena, stavba od základu. A to není videt. Ať nejsme zdeprimováni, že v některých sborech jsou již jen starí lidé, že sbory zanikají. Bůh si buduje svůj chrám ze všech národů, jazyků, po celou dobu minulosti. Stůjme však o svatost, posvěcení, oddělení, a to, aby Boží vůle byla realizována vém životě! Casto čteme o Božích lidech: „... poslouživ vůli Boží, zemřel“. Nechci umřít, pokud neposloužím Boží vůli!

„... podle bohatství slávy své“ (v. 16).

Věsimě si, že zde není psáno: aby vám dal z bohatství svého, ale „podle bohatství“. On dává úmerně svého bohatství! Chudá vdova dala do chrámové počadny dva šarty, což tehdby znamenalo jednu čtvrtinu peníze. V Božím srovnání s podílem jiných to bylo všechno. Některí dali 1 % nebo 10 % ze svého majetku, ona však dala ze svého 100 %. Nás Bůh je nekonečně bohatý. Když nám dá 10 % ze svého bohatství, pak je to nekonečné mnoho. On nám tedy dává ne „ze“ svého bohatství, ale „podle“, což je nevystížitelné mnoho. Radujeme se z toho, že On nás chce posilnit v poměru k bohatství své slávy? Jakou úžasnou sílu dal Bůh Samsonovi! Nevážil si však tohoto daru a svou lehkomyšlností jej v náruči Dalilu ztratil. Pán Bůh nás chce obdarit velkou mocí, abychom dovedli roztrhat všechny „provazový“ vásni, žádostí. Jakmile se necháme „světem uspat“, pak tuto moc ztratíme.

Riká se, že jeden voják předložil Napoleonovi velkou žádost. Vojáci čekali, že za takovou troufalost bude žadatel potrestán. Napoleon však přikázal: „Dejte mu všechno, protože mne poctil velikostí své žádosti!“ Co by nám Bůh nemohl dát v Pánu Ježíši? Máme nějakou žádost, kterou by On nemohl naplnit „podle“ bohatství své slávy?

„... ať ve vás zesílí vnitřní člověk“ (v. 16).

Jaký je to protiklad: velikost bohatství slávy Boží a slabost našeho vnitřního člověka! Jistý básník vyznal, jak byl zkormoucen, když sebe srovnával s Moříšem, Eliášem, Samuelem, Davidem... „Jak jsem malý!“ Pak upřel zrak na Pána Ježíše, který je větší než všichni ostatní. Začal být spokojen, že je tak malý, aby On byl větší! „On musí růst a já se menším“ (J 3:30).

Pán Bůh počítá s tím, že jsme slabí, a chce, abychom byli silnější. Ne však nás vnější, ale vnitřní člověk má být zmocněn. Ten vnější člověk se ruší, vnitřní se obnovuje každý den. Vnitřní člověk se může radovat z Božích věcí. Duch Boží pracuje v našem vnitřním člověku. Má i neobrácený člověk „vnitřního člověka“? Kazatel říká: „Věčnost si vložil do jejich srdce“ (3:11). To zůstalo člověku po pádu v ráji. Tím člověk může mít obecenství s Bohem.

Jak silný je vnitřní člověk, to se pozna podle života. Když mi někdo „šlápné na nohu“, pak pozná, zda se něco vém životě od obrácení změnilo. Jak se zachovám?

„Sila“ a „moc“ jsou dva pojmy, které mluví o schopnosti uplatňovat svůj vliv, odolávat tlaku, klást odpor. Co je to MOC? Pán Ježíš řekl, že je mu dána každá moc na nebi i na zemi (Mt 28:18). On je zdrojem, vlastníkem každé MOCI a uplatňuje ji na zemi i na nebi. Každé zřízení má svou moc zákonodárnu, humánně-sociální a vojenskou. Jakou moc uplatňuje nás Pán v církvi?

- Zákonodárnu** – Zákon byl dán skrze Mojíše, v Pánu Ježíši je uplatňována jiná moc – milost a pravda! V tom je autorita Pána Ježíše. Jeho moc se projevuje v milosti k lidem a pravdou.
- Sociálně-humánní oblast** – On dává „živou vodu“, abychom neměli žízeň na věky (J 4). Nebojme se, že zahyneme žízní! On je chlebem života (J 6), nemusíme hladovět! Každý má možnost brát z plnosti Božího požehnání. Kolik lidí při tom trpí „duchovní podvýživou“?
- Vojenská moc** – Všichni máme být oblečeni jako vojáci, vyzbrojeni duchovními zbraněmi, abychom mohli stát „proti útokům d'ábelským“ (Ef 6).

Výsledkem působení moci Pána Ježíše je SILA v nás, posilnění našeho vnitřního člověka.

Je zajímavý vztah mezi vnitřním a vnějším člověkem. Jestliže vnitřní člověk

trpí „podvýživou“, vnější se má dobře a „tloustne“. Když starozákonní lid vycházel z Mizraim, dostal od svých pánů zlato, stříbro, šperky. Jak těchto drahocenných věcí použili? Postavili zlaté tele a vyrobili též zlaté věci do stánku úmluvy. Také my můžeme nám svěřených prostředků použít pro růst vnějšího nebo vnitřního člověka, pro stavbu našich domů nebo stavbu „chrámu Božího“. Jak je potřebné, aby Pán Ježíš „vyhnal z našeho vnějšího člověka“ všechno, co tam nepatřilo, tak jako kdysi vyhnal z nádvoří jeruzálemského chrámu všechno, co tam nepatřilo. Pak ten vnitřní člověk může být více posilněn a projevovat se v našem životě k Boží chvále.

„Abyste byli zakořeněni a upevněni v lásce“ (v. 18).

Jsou dvě pravdy: my v Kristu a Kristus v nás. V Něm jsme skryti jako Noé v korábu před Božím soudem. On je naše skryše před věrem, přívalem, suchem (Iz 32:2), před vášněmi, které ovládají lidí; před pálivostí slunce na poušti On je nám Skalou, On je v nás svým Duchem a chce si v našem srdci udělat přibytek (J 14:2-3). V praxi to znamená, do jaké míry dáváme v našem životě právo Pánu, aby mohl ovládat naše myšlenky, city, vůli... Jde o to, aby On se v našem srdci „dobře cítil“, aby ho opanoval, aby byl Pánem našeho života.

„Skrze vás“ má Pán Ježíš přebývat v našich srdcích. On nechce být pouze nájemníkem, ale domácím! On chce mít první místo, ne nějaké podřadné. Vásou Mu to máme umožnit tím, že Ho posloucháme a milujeme (J 14:32). Vásou Mu otevíráme dveře našeho srdce, aby mohl mít v nás své „stolování“ (Zj 3:20). Vásou, to není jenom nějaký „souhlas s pravdou“, je to dynamika života, způsob, jakým důvěřujeme Pánu ve všech okolnostech našeho života, jak s Ním jsme ve spojení, jak se svěřujeme Jeho vedení, jak řešíme v Jeho duchu své praktické životní situace!

„Abyste byli zakořeněni a upevněni v lásce“ (v. 18).

Strom, který jen málo zapustil do země své kořeny, v případě sucha vyschne. Jak vypadá život věřícího, který není zakořeněn v lásce Pána Ježíše! Kořen vidět není, je to skrytý zdroj. Rovněž základ není vidět, ale stavba je jen tehdy pevná, když má dobrý základ. Jak důležitý je ten vnitřní – skrytý srdce člověk (1Pt 3:4)!

Co máme dělat, abychom byli hlouběji zakořeněni v lásce? Máme zůstávat v Pánu Ježíši (J 15:7), v obecenství s Ním na modlitbách, ve čtení a rozjímání Jeho slova, v obecenství s věřícími, v službě, kterou nám svěřil, v čistotě myslí i jednání, ve věrnosti.

V jednom městě se stalo, že z neznalosti věci nebo omylem zasadili stromky s kořeny obalenými v igelitu. Výsledek se dostavil. Stromky postupně uschly. Nemějme vnitřního člověka „obaleného“ v něčem, co zabírá působení vláhy – přijímání Boží lásky a její moci v našem životě skrze Boží slovo.

Někdo je vkořeněn sám v sobě, v sebelásku, ve své já. Má jen toho rád, kdo mu něco dá. Máme být vkořeněni v lásce Boží, která obětuje, dává, nehledá svých věcí. Do jaké míry budeme takto milovat, takto pro Pána žít, to bude svědec tvém, jak hluboko jsme vkořeněni do Boží lásky.

Tak budete také schopni pochopit: ... celou tu šířku i délku, výšku i hloubku“ (v. 18).

Jedná se zde o 4 rozměry, čtyři souřadnice Božího prostoru. My chápeme v našem praktickém životě pouze 3 rozměry. Pán Ježíš přišel, aby nám povíděl o tom 4. rozměru, o království, které není z tohoto světa. O Pánu Ježíše a Jeho životě na této zemi je napsáno ve 4 evangelích. Tři z nich jsou shodná svým pohledem zvenčí na osobu, projevy a činy Pána (synoptické – Mt Mk, Lk), čtvrté evangelium (Janovo) je odlišné svým pohledem do Jeho nitra. V něm je napsáno o tom, že království Pána Ježíše je z jiného světa a kdo v Něm věří, má věčný život na principu Božího zjevení Krista, pochopení Jeho a ztotožnění s Ním a Jeho duchem.

O 4 rozměrech čteme u Joba 11:7-9. Můžeme vystihnout velikost Boží bytosti? On je vyšší nad všecku slávu nebes svou vzdáleností, hlubší nad všecku moc a zlobu pekla svou moudrostí a svrchovaností, delší než všecka zemská bída a porušenost ve své trpělivosti a důslednosti v realizaci svých odvěkých plánů se svým stvořením. On je širší než veškeré moře neklidu a odporu ve svém zájmu a ráčí o každé své stvoření, protože jen v Něm se vše hybě a trvá! Jak vysoká je Jeho spravedlnost a jak hluboké jsou Jeho soudy (Ž 36:7).

Pán Ježiš však přišel zjevit Boží lásku, proto se pořadí těchto rozměrů zcela změnilo. Nejdříve je šířka – všichni mohou být spaseni; pak je délka – Bůh nás hlubokost – v ponízení, v oběti, té úžasné spasitelné lásky Boží na kříži za nás! Zádná jiná vysokost ani hlubokost nás nemůže odloučit od Boží lásky, která je v Kristu Ježiši (R 8:39), protože tato není ani nemůže být nikým a ničím překonána.

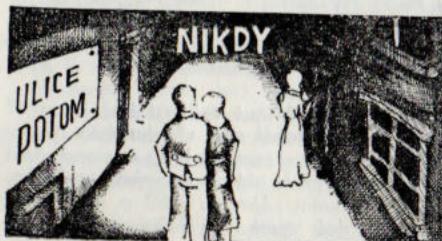
Pořadí těchto 4 rozměrů je důležité i z hlediska našeho chápání. Nejdříve se radujeme z toho, že i my jsme předmětem Boží lásky, že ona je široká a zahrnula způsobuje v nás vděčnost. Pak chápeme délku – On má trpělivost s námi, ustavičně to je pochopení Golgoty, hloubky mé – naši býdy, z níž nás Pán vysvobodil právě ještě hlubší svou láskou, v níž se TAK ponížil za mne – za nás! To nás vede k hluboké pokore. A nakonec obdivujeme už jen vysokost Boží, Jeho slávu, moc, velebení, klanění.

Na této zemi nikdy nevystihneme tyto rozměry Boží osoby, Jeho lásky, Jeho díla pro nás a s námi. K tomu budeme potřebovat celou věčnost.

„Abyste naplněni byli ve všelikou plnost Boží“ (v. 19).

Ze strany Boží je vše připraveno. Jestliže tuto plnost Boží nemáš pak je to tvá vina. Když Bůh něco dává, pak je to PLNOST, je to něco velikého, neboť samého Sebe. Proto plnost ve spojitosti s Jeho láskou. Plnost, to je záležitost Božího Ducha. Jestliže nemáš plnost Ducha svatého, pak je to tvá vina! Bůh srdece. On chce, aby Jeho Duch naplnil celé tvé srdce, celý tvůj život! Chceš být naplněn, toužíš po tom? Pak musíš splnit tři podmínky:

- Číň pokání.** O pokání nelze mluvit, pokud do našeho života nezasáhne bázeň Boží. Máš Boží bázeň? Prosiš, abys byl zasažen až do hlubin svého srdce a uviděl svůj skutečný stav očima svatého Boha? Pak padneš na kolena a budeš činit teprvé pravé pokání. Jak vypadá tvůj život? Máš Boží lásku, máš zálibu v Božím slově, svědčíš o Pánu Ježiši, je On v tvém srdci? Sloužíš všem svým bližním k věře a využíváš k tomu všechny své hřiven a příležitosti? Jestliže ne,
 - Změň svůj modlitební život,** pokud se nemohlis opravdově, upřímně, pravidelně podle Jeho vůle.
 - Bud' posvěcen pro Boha!** Ty ses narodil pro Boha, už nejsi sám svůj, On si tě vykoupil PRO SEBE. Oškliví se ti život hřšný, bez užitku pro Pána a Jeho lid? On zaplatil za tebe úžasnou cenu v oběti svého jednorozenceho Syna, abys byl oddělen pro Něho, abys Jemu cele náležel, abys žil k Jeho cti a slávě. On ti dá svou moc, jestliže o to budeš opravdově a v trpělivosti stát!
- „Tomu pak, který má moc vykonat na nás věci nad pomyšlení nesmírně vznešenější, než oč my prosíme nebo co chápeme, tomu budíš sláva v církvi ve spojení s Kristem Ježišem, po všecky časy na věčné věky“ (v. 20). –jos

DNES, USLYŠELI-LI BYSTE
HLAS JEHO, NEZATVRZUJTE
SRDCÍ SVÝCH...

Žid. 3, 15

Kreslil V. Tieff

Ale Hôspodin bol s Jozefom

1M 39:1-2

Ked' sledujeme Jozefovu cestu vidíme, že ho jeden za druhým stihali údery a poniženia. Najprv ho chceli bratia zabíť, potom bol predaný do Egypta, aby bol otrokom u veliteľa kralovskej stráže. Mal príčinu byť nesťastný. V takomto prípade človek slabej povahy upadne do stavu duševnej deprese, nenávidí svojho blízkeho, život ho omrzí a čaká na príležitosť, ako sa za to odpaliť.

Veriaci človek kľudne nesie svoj údel, trpeživo čaká na rozuzlenie, lebo vie, že Boh je s ním. Toto bolo tajomstvo v Jozefovom živote. Všetko stratil: svoj domov, rodinu, vlast, slobodu – ale obecenstvo s Bohom mu nemohli vziať. „Ale Hospodin bol s Jozefom a bol mužom, ktorému sa všetko darilo.“

Ak aj tvoj život, milý čitateľu je ľažký, tak povedz, čím si naplnený? Trpkostou, nenávistou, zármutkom, pomstychtivostou; alebo istotou – Hospodin je so mnou! Toto si máš a musíš uvedomiť!

Čo znamenalo pre Jozefa, že bol s ním Hospodin? A čo znamená pre teba, že je Hospodin s tebou?

1. Nahradil mu všetko. Jeho telesný otec, ktorý ho tak veľmi miloval, nebol s ním, ale Jozef sa mohol dôverne obracať na modlitbách k svojmu nebeskému Otcovovi. Bol obklopený modlárstvom, ale preto tým viac túžil po živom Bohu. Prameňom jeho šťastia bol nebeský Otec. Všetko prijal z ruky Otcovej. Chcel sa riadiť podľa Jeho vôle vo všetkom. Ked' zostaneš sám, tým viac je s tebou Boh, nie ako nepriateľ, ale ako milujúci Otec.

2. Preformoval jeho povahu. Už nežije zo snívania, už nežije v budúcnosti, ale žije v prítomnosti a v tom aj vydržal. Nevytlahuje sa v prepychových šatách, nehovorí o nikom nič zlého, ale sa snaží zo svojej plnej sily byť užitočným všade, kde sa nachádza. Hospodin bol s Jozefom. Veľký pád ho nezníčil, ale postavil na nohy. Doma sa pokúšal žiť v budúcnosti, v Egypte mohol žiť z minulosti; ale on sa postavil na skutočnú pôdu, žil v prítomnosti a verne slúžil. „A jeho pán videl, že je s ním Hospodin, že Hospodin pôsobil, aby všetko, čo robil, darilo sa v jeho ruke“ (39:3). „Tu ostatne sa vylhadáva u správcov, aby bol ktosi nájdený verný“ (1K 4:2). Jozef žil v prítomnosti a mûdro slúžil. Boh aj teba chce sformovať tak, aby si trievo, mûdro žil a bol verným služobníkom. Nemáš byť snívajúcim človekom, že v iných okolnostiach, v inej rodine, s iným v manželstve, v inom zamestnaní, by si vedel dobre obstáť! Pán Boh chce, aby si sa osvedčil v tomto okruhu a v tej situácii a v tom prípade, kde práve žiješ, – aby si tam verne slúžil! Boh dopúšta do tvvojho života mnohé okolnosti preto, aby formoval tvou povahu do obrazu svojho milého Syna.

3. Požehnal ho. Jozef získal dobroru Putifára a stal sa jeho služobníkom. Ten ho poveril nad svojím domom a zveril mu celý svoj majetok. Od tej chvíle, ako mu zveril celý svoj majetok, „Hospodin požehnal dom Egyptana pre Jozefa a požehnanie Hospodinovo bolo na všetkom, čo mal v dome, ako i na poli“ (39:5). Ako domáci otrok sa dostal k veliteľovi kralovskej stráže, ale svojou verou službu získal dôveru svého pána tak, že za krátky čas bol povýšený za dozorcu nad celým jeho dvorem. Každá jeho práca bola požehnaná. Ako otrok nemohol hovoriť o Bohu, ale požehnanie jeho práce bolo zjavné a nepopierateľné. Napriek tohto nemého svedectva videl jeho pán, že Hospodin je s Jozefom. Ako vidíme, väčší účinok má praktické svedectvo, než ústné. Požehnanie sa z Jozefa preneslo aj na dom Putifárov. Požehnanie sa rozmnožuje a preniká všade.

Jozefovi všetko zobraťi, ale nemohli ho zbavit obecenstva s Pánom a toto sa stalo prameňom požehnania (J 7:38).

Či v našom okolí, v zhromáždení, na pracovisku preniká toto požehnanie skredu nás, skredu našu službu? Zostávaj v Kristu, aby si mohol verne slúžiť, aby si mohol byť požehnaný a požehnaním!

–oh

Pozdrav zo Zvolena-Môťovej

Vo Zvolene-Môťovej už viac ako 30 rokov je zhromaždenie v dome milého brata Jána Dávida, ktorý so svojou manželkou, jeho vernou pomocnicou a celou svojou rodinou od mladosti slúži Pánovi. Dnes majú Dávidovci už vyše 80 rokov. Telo je už slabšie, ale duch je stále svieži, aktívny. V podvečer novembrového mesačného zhromaždenia sme brata Jána Davida požiadali o rozhovor:

Milý brat Dávid, mohli by ste si stručne zaspomínať na svoje obrátenie?

— Už ako 20 ročnému mladikovi mi na mojom pracovisku, na zvolenskej stanici svedčil brat Knapko. Bolo to v roku 1914, keď sa mi dostal do ruky Nový Zákon. Čítaval som ho doma i pri ovciach. Vedel som, že som stratený a musím hľadať spasenie pod krížom Pána Ježiša. Dostal som povolávací rozkaz na 1. svetovú vojnu a aby som tam nezahynul ako nezmierený s Bohom, 25. augusta 1914 som sa odovzdal Pánovi Ježišovi.

Z vojny ste sa šťastne vrátili a zapojili ste sa do práce na Pánovej vinici. Aké boli začiatky?

— Predovšetkým práca doma. Postupne sa obrátila moja manželka a neskôr aj rodičia, ktorí sa zpočiatku veľmi protivili a neraz mi najmä zo strany otca hrozila bitka. S bratom Mikom sme chodili aj do okolia, hlavne na Dubové a Podzámek. Na Dubovom sa ako jedny z prvých obrátili s. Jančovičová a s. Slančíková. Na Podzámeku to boli Kučerovci a mnohí iní.

Bola podľa Vás väčšia radosť v živote kresťanov ako teraz a prečo?

— Radosť bola väčšia, pretože bolo väčšie utrpenie a prenasledovanie, väčšia opravidlosť. Dnes je viac pohodlia, menej utrpenia a preto aj menšia radosť.

Je známe, že v Môťovej ešte donedávna sa ženy odievali do čiernych šiat. Čierna farba je farba smútka.

— Ženy sice boli oblečené v čiernom, ale v srdci mali plno radostí zo spasenia. Dnes sa už aj u nás obliekajú do farebnejších šiat, ale v srdci je viac smútka, aj láska ochladla.

Aká hlavná chyba je podľa Vás v rodinách kresťanov?

— Hlavná chyba je myslím si v tom, že sa príliš dbá na materiálne zabezpečenie a menej na úroveň duchovného života.

Aké piesne ste voľ'akedy spievali?

— Boli to väčšinou Sionské piesne, ktoré sme spievali radostne a s nadšením.

Ako by ste všeobecne charakterizovali dnešné kresťanstvo?

— Musím to, žiaľ, povedať slovami proroka, že ústami ma ctia, ale ich srdce je daleko odo mňa.

Citate časopis Živá Slova a ako sa Vám páči?

— Časopis pravidelné čítam, mám z neho väčšie požehnanie.

Co by ste chceli záverom odkázať našim čitateľom?

— Aby boli opravdivejší vo vyznávaní svojho Pána, aby boli bdelí a očakávali Pánov príchod, prípadne sa pripravovali na svoj odchod k Nemu.

Dakujeme milému bratovi Dávidovi za rozhovor a želáme jemu i jeho milej manželke ešte mnoho požehnaného pobytu medzi nami v službe lásky.

Zhovárali sa jk a jd

Clovek, ktorý berie svoj kríž a nasleduje Krista, sa skoro presvedčí, že smer jeho cesty je von z hrobu. Smrť je za ním a radostný, vzmáhajúci sa život pred nim.

JAK VIDÍME JEŽÍŠE?

„A když přišel k tomu místu, pohleděv vzhůru Ježiš, uřel jej, a řekl jemu: Zachee, spěšně stoup dolů, nebo dnes v domě tvém musím zůstat. I sestoupil rychle, a přijal jej radostně.“

Lukáš 19:5, 6

V roce 1921 Bůh způsobil probuzení ve východním Frísku. Mnoho lidí si uvědomilo svůj ztracený stav a hledalo spasení v Ježiši Kristu. Z této doby podává farář Immer zajímavou zprávu: I v jeho vesnici bylo mnoho duší zasaženo Duchem svatým. Avšak v jedné pobočce, v níž bydleli bohatí sedláci, se lidská srdečka uzavřela. Lidé vysvětlovali: „Jsme dobrí a žijeme správně a nechceme nic slyšet o pokání a odpusťení hříchů!“ Proto nešel farář Immer už rádu týdnů na toto místo.

Jednou jej tam však přece jen něco táhlo. Když vcházel do vesnice, narazil na skupinku lidí, kteří vypadali hrozně uboze. „Copak je s vámi?“ ptal se farář. Jeden z nich odpověděl: „Toužíme po Ježiši...“

Právě tak by to mohl říci Zacheus v našem textu. Je o něm napsáno: „Zádostiv byl viděti Ježiše.“ To bylo zvláště. Až dosud to byl ocelově chladný finančník. Ale teď se v něm ozvala touha po Ježiši. A to tak velice, že když se dostal do tlačenice, téměř si zoufal. Dostal hrůzu, že by mohl Ježiše propást.

Když lezl Zacheus na strom, aby uviděl Ježiše, způsobilo to u lidí smích a u Zachea vzrušení. A z tohoto směšného postavení se tento muž díval dolů na ulici, divá se a dívá. A tu přichází Ježiš. Teď vidí muž s peklem v srdci Spasitele.

Nebudeme už mnoho mluvit o Zacheovi. Chceme se teď dívat očima Zacheovýma na Ježiše. Je to důležité zaměstnání. Sám Pán řekl: „Pohleďte na mne všechny končiny země, abyste byly spaseny...“

Co vidíme?

1. Vidíme oči Pána Ježiše:

„Pohleď vzhůru Ježiš, uřel jej...“ V očích Božího Syna byl velký ZÁRMUTEK. Bible nám říká, že Ježiš má oči jako PLAMEN OHNĚ. Až dosud měl Zacheus jen nejasný pocit, že jeho život nemůže před Bohem obstát. Ale teď svítí tento plamen ohně až do posledního koutčka jeho života. Vynáší na světlo všechno: jeho bezbožnost, bezcitnost, nečistotu, lži – všechno! Všechno!

Tak vidí Ježiš i nás teď. Nás! Kéž by při nás platilo: „Ty pronikněš všechno...“

Možná, že si někdo řekne: „Taková tvrdá řeč se nehodí ke krásnému nedělnímu ránu!“ Nuže, shromáždění křesťanů jsou jiná než ostatní lidé. Bible nám ukazuje v Nehemiášově knize také na jedno shromáždění Božího lidu. Bylo přitom čteno Boží Slovo – a plamenné oči pronikly srdce a způsobily zjevnou hrůzu. Zcela silní muži plakali, když poznali při setkání s živým Bohem sami sebe a zděsili se svého ztraceného stavu.

Ano, Zacheus viděl tyto plamenné oči. Zároveň však – a to je nádherné – viděl v očích Pána Ježiše v nekonečné milosrdenství. V těchto očích Pána Ježiše se může číst: „Přišel jsem, abych hledal a spasil to, což bylo zahynulo.“ V Jeho očích je soucit s obtížným svědomím, se zlomenými srdci, s těmi, kteří už nemohou déle žít sami a bez pomoci.

2. Vidíme Ježišova ústa:

Zacheus vidí, jak se ústa Pána Ježiše otevří: „Sestup spěšně dolů. Musím dnes v domě tvém zůstat...“

To je okamžik beroucí dech! Teď je v sázce Zacheův časný i věčný život. Co odpoví? Mohl by říci: „Ne, pane! Slyšel jsem, jak tvrdě jsi jednal s bohatým mládencem.

Po něm jsi chtěl, aby rozdal všechnen svůj majetek. A – já jsem také bohatý! Chceš příliš!"

Nebo mohl říci: „Ještě si to musím rozmyslet, než tě přijmu. To se přece nedá tak rychle dělat.“

Mohl by tak mluvit. A Ježiš by byl šel dál. A Zacheus by měl dál v srdci peklo, zůstal by pod Božím hněvem a byl by navždy ztracen.

Je to předivné, jak Zacheus reaguje. Neřekl nic, slezl rychle se stromu dolů a přijal s radostí Pána Ježiše. Bible vysvětluje: „Kteříkoliv přijali Jej, dal jim moc syny Božími být...“

Do takové životně důležité hodiny rozhodnutí se dostane každý, koho Pán Ježiš ve svém slově potká. On žije a volá také nás – tak jako volal Zachea.

A teď bych chtěl ještě upozornit na zvláštní slovo z úst Pána Ježiše: „Dnes MUSÍM v domě tvém zůstat...“ Snad se Zacheus později, když už byl jeho život nový, zeptal Pána: „Pane, Ty jsi řekl, že u mne MUSÍS večeřet. Kdo tě nutil? Nebyl jsi svobodný?“

Pak rád Pán Ježiš odpovidá: „Můj Otec v nebi si to přál. On si tě vyvolil dříve než položil základy světa.“ Na takovém základě stojí život viry Božích dětí. A Ježiš pokračoval: „A MUSEL jsem, protože mne vedla láska. Ty jsi poznal, že jsi ztracený. Ale já jsem přišel, abych hledal ztracené.“

Toto „MUSÍM“ hraje v životě Pána Ježiše velikou roli. Po svém vzkříšení řekl učedníkům, kteří byli jeho smrti ještě popleteni: „Tak musel Kristus trpěti...“ Musel, protože Boží vůle je, aby pomohl všem lidem. Musel také proto, že jej hnala láska ke ztraceným lidem. O této lásce věděl skladatel písni, když zpíval:

Láska Jej vedla v tuto zem,
by hřich můj nes,
a mne, jenž, ach, tak bidný jsem
ved do nebes:

Ach, jak to jenom může být,
že život dal?
A abych radost mohl mít,
s láskou mne zval.

3. Vidime Ježišovy nohy:

O nohou Pána Ježiše říká Zjevení zvláštní zprávu: „jehož nohy podobné jsou mosazi...“

Něco z těchto „mosazných“ nohou cítíme, když pozorujeme, jak Pán Ježiš míjí tak mnoho lidí a rázně míří k Zacheovi. Pominul farizeje, kteří se sami cítili dobré a nevěděli nic o propastech srdce a o přísnosti a svatosti Boží. Pominul i zástupy, které chtěly ukoujit jen svou zvědavost, ale měly se na pozoru něčím se zavázat.

Rázně pomíjí – jak hrzné – všechny lidí kolem, aby hledal muže s obtíženým svědomím.

Nohy jako mosaz. Tomu také rozumíme, když čteme v příběhu: „A viděvše to všichni, reptali, řouce: K člověku hříšnému se obrátil.“ Recké slovo, které stojí v originálu, ukazuje, že to nebyla jen nespokojenosť. Bylo to divoké a zlé reptání. Rozuměl bych, kdyby Ježiš řekl: „Zachee, jdi už napřed. Musím nejprve uklidnit lidi.“ Ne! Nohy jako mosaz zůstávají rozhodně. Ježiš přišel výhradně proto, aby hledal ztracené. Toto reptání přešlo jednoho dne v křik: „Ukřižuj ho!“ Ale právě to bylo v Božím plánu. A Ježiš chtěl Otcovu vůli zcela naplnit. Tak směřovaly jeho nohy tam, kam vedla celá jeho cesta: na kříž na Golgotě. A tu chceme zůstat stát, dokud neuslyšíme, co nám chce Ježišův kříž říci: „Přišel jsem, abych hledal a spasil to, což bylo zahynulo.“

ZACHEUS

Pán Ježiš prochází Jerichem. Svou velikostí (délka asi 300 metrů, šířka kolem 160 metrů) charakterizuje Zacheovu nevelkou postavu. I pevné hradby kolem Jericha jsou nápadné. Zdánlivě nedobytná tvrz je dobyta samým Bohem. Neobstál by zdatný Jozue, ani lid toužící se zmocnit města, kdyby nezasáhl Bůh.

Není i Zacheus obestavěn hradbou bohatství? Nepůsobi majetek tohoto muže

jako hradba srdece (Lk 18:24–25)? I tato pevná hradba se borí, když pracuje Bůh. Dochází k úplné porážce sebevědomí, klamné jistoty a k vítězství lásky.

Zacheova touha vidět hraje velkou úlohu ve změně jeho smýšlení. Zádostí těla ovlivňují stav srdce a v tomto případě touhu po tělesném uspokojení oči přivedla hříšníka k poznání dokonalé Boží lásky, zjevené tělesně (J 1:14). Dobře usměrněná žádost nachází správnou odezvu – oslovení.

Zcela nečekaně pro Zachea i tisníci se zástupy zní slova z úst Pána Ježiše: „Spěšně sestup dolů!“ Je příliš vysoko ten, jenž má stolovat s Pánem nebe i země. Po namáhavé cestě vzhůru musí podstoupit neodkladnou cestu dolů. Nemůže jinak, chce-li mít obecenství s Pánem. Vzdává se části bohatství ve prospěch chudých a čtvernásobně vraci to, co získal nepočitivě. Pán Ježiš je víc než všechny poklady světa! Stojí za to pro Něho ztratit mnohem více! Spasení, které On dává z milosti, zdarma, nahradí všechno.

P. B.

BYL JSEM ZASTAVEN

Oženil jsem se ve svých 22 letech. Narodily se nám 3 děti. Po 12 letech našeho společného života se naše manželství začalo „rozkližovat“. Ztrácel jsem zájem o rodinu a začal jsem milovat sama sebe. Protože jsem prosazoval své „já“, vznikaly domácí hádky. Satan povzbuzoval ve mne pýchu, domýšlivost, odkrýval můj um a mě skryté síly. Začal jsem žít „moderním“ způsobem života.

Po nějakém čase jsme se přestěhovali do nejmkadšího města naší republiku – Havířova. A zde se má manželka setkala s jistou věřící sestrou, která jí vydala svědecí o Pánu Ježiši. Manželka projevila přání více se dovědět z Božího Slova, ale já jsem to nesnášel a pocítoval jsem stále větší odpor vůči Slovu pravdy. Když se manželka odevzdala Pánu Ježiši, chtěl jsem se s ní rozvést. Při prvním soudním stání nám doporučili přestěhovat se jinam. To se stalo, ale situace v mé životě se nezměnila.

Když mi bylo 47 let, onemocněl jsem na srdeční infarkt. V nemocnici jsem ležel 11 týdnů, z toho 4 týdny jsem byl připoutaný na lůžko (dnes už vím proč). To proto, abych mohl uvažovat o svém způsobu života a o životě vůbec. Umírat se mi nechtělo a ze smrti jsem měl strach. Druhý den po propuštění z nemocnice jsem po celém těle otekli, ani na oči jsem neviděl. Myslil jsem, že je všemu konec. Řekl jsem manželce, aby zavolala děti. Chci se s nimi rozloučit dříve, než umřu. Na to mi řekla, že umřít musíme všichni, ale jak se postavím před Bohem, když v Něho a Jemu nevěřím! Klekla k mé posteli a prosila Pána Ježiše o mou záchrannu. Tenkrát jsem poznal, že potřebuji záchrannu; že jsou mi podávány ruce, jen abych je uchopil.

Odvezli mne znovu do nemocnice. Při návštěvě manželky jsem ji prosil o odpuštění a o smíření; rovněž jsem ji požádal, aby mi přinesla Bibli. Začal jsem číst Nový zákon a Žalmы. Zpočátku jsem jen málo rozuměl tomu, co jsem četl. Nepochopil jsem otázku záchrany. Až po návratu z nemocnice jsem byl poprvé ve shromáždění v Ostravě, kde jsem byl mile uvítán. Služba Boží Slovem mě velice zaujala a zapůsobila na mne.

Pak jsem se znovu přestěhoval do Havířova. Ve shromáždění jsem začal poznávat přenesmírnou Boží lásku a svou nemohoucí bádu. Clona s mých očí začala opadávat a v mému srdci vycházela ranní zora. Začal jsem chápavat, co znamená Golgota, kříž, oběť Božího Beránka, Pána Ježiše Krista. Uvěřil jsem, že ani sám, ani nikdo z lidí mne nemůže zachránit od věčného odsouzení, ale jedině skrze krev Kristovu máme odpuštění hříchů.

Na Nový rok 1968 jsem přišel k Pánu Ježiši Kristu s celým svým hříšným, tvrdým, kamenným srdcem a prosil Ho o srdce nové, aby i mé jméno zapsal do „knihy života“. Od té doby vím, že jsem Jeho! Jsem velice šťasten! Se svou manželkou a celou rodinou žijeme spokojeně.

Za 13 dnů po mému obrácení jsem byl znova převezen do nemocnice. Prožil jsem klinickou smrt. Když mi ubývalo sil, volal jsem k Pánu Ježiši,

je-li to Ježíš vůle, aby mne tu zachoval, protože bych chtěl vychovat svého nejmladšího syna. Když jsem se probral z bezvědomí, měl jsem možnost poprvé vydát svědecí o Pánu Ježíši. On splnil mou prosbu a zachoval mne až do soudu. Proto rád svědčím o svém Spasiteli, který mi daroval milost, učinil mne Božím synem, a změnil můj život.

M. B.

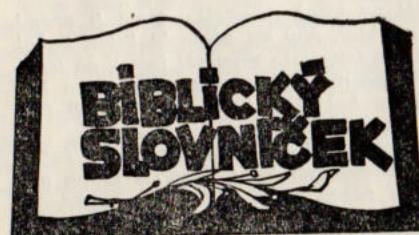

Nedávno jsem se sektal s názorem, že pokud se týče otázky hledání smyslu života, jsou na tom lidé, mající přirozený smysl pro humor, velmi dobře. Oni nehloubají, jaký je, co to znamená mít smysl života — oni prostě žijí a touto otázkou si nelámou hlavu. Jsou to lidé, kteří v každé věci najdou něco směšného, legračního, je málo věcí, které je mohou přimět k tomu, aby zdázněli. Mají se dobře, pohodlně, nepřijdou aspoň příliš do styku s trampotami života.

Jistě nemůže věřící člověk tento názor tak docela sdilet. Můžeme to srovnat s něčím podobným, a přece naprosto odlišným. Mám na mysl radost srovnat s legrací společné možná jen jedno — úsměv na věřícího člověka. Ta má s legrací společné možná jen jedno — úsměv na tvář — ale podstata je úplně jiná. Jakmile humorista ztratí z očí předmět smichu, nemá nic; věřící člověk se naopak může radovat stále. Vždy má předmět radosti: ví, že po dočasných žalostech a těžkostech přijde slavná budoucnost radosti a chválení Pána Ježíše, že nás vykoupil, za nás zemřel. Je to radost z jistoty spasení a věčného života. A smysl života má také, žije pro svého Pána, chce plnit Jeho vůli, v tom vidí své zálibení a uspokojení.

Jistěže tím nechceme odsuzovat humor a bránit lidem, aby se zasmáli. Ale pozor! Člověk se musí kontrolovat: Humor je sice projev kladného postoje k životu, ale je nebezpečí, že se přehlednou životně důležité věci. S humorem se často dá dojít ke „katastrofě“ — ke katastrofě, že člověk „propásne“ Bohem nabízenou milost, záchrannu v Pánu Ježíši!

—vý—

BOŽÍ SVATOST

Slovo „svatost“ jako jedna z Božích vlastností v Písme znamená:
a) morální čistotu (4M 11:44; Z 145:17),

b) Boží vznesený a ctihodný majestát (Iz 6:3; Z 22:4; Zj 4:8).

Svatost je zakotvena už v samé Božské podstatě — je základem Ježíšova charakteru, jehož projevem je spravedlnost. Důkazem je Boží jednání s jeho stvořením.

1. Bůh je naprosto svatý (Iz 6:3; 5:16; Joz 24:19; Z 22:3; Z 99:5, 9; J 17:11; 1Pt 1:15,16).
2. Svatý znamená čistý, bez jakékoliv poskvrny; v SZ je Bůh nazýván „Svatý Izraelský“. V NZ je Boží Syn označován jako svatý (J 2:20). Svatost Duha Božího vyplývá z biblického přívlastku — svatý Duch. Svatost je základní Boží vlastnost (J 1:5; I z57: 15; 4M 11:43–45).

3. Boží svatost je patrná z jeho nenávisti vůči hříchu (Ab 1:13; Př 15:9; 5M 25:16).
 4. Bůh má zvláštní zálibení v spravedlnosti a svatosti (4M 19:2, 20:26).
 5. Projevuje se v tom, že Bůh se nikdy nedopustil nějaké nepravosti (Jb 34: 10).
 6. Důsledkem Boží svatosti je, že se odděluje od těch, kdo páchají nepravosti (Iz 59:1, 2).
 7. Svatost lze pozorovat v trestání hříšníků (2M 34:7; 1M 6:5–7; Z 5:4–6).
 8. Z ní vyplývá potřeba smíření, vykoupení (Ef 2:13; J 14:6; Zd 10:9).
 9. Jejím projevem je i ta úžasná oběť, již jsme zachráněni od hříchu a postaveni do svatosti. Smrt Pána Ježíše je projevem nejen Boží lásky, ale i jeho svatosti (J 3:16; 1Pt 3:18; Iz 53: 6; R 5:8).
 10. „Posvěcovat Pána“ znamená uznávat ho jako svatého, ohlašovat a chválit jeho svatost uctíváním jeho majestátu (1Pt 3:15; Iz 8:13; 29:33; Ez 38:23; Mt 6:9).
 11. Boží svatost vyžaduje úctu, bázeň a svatost těch, kdo k němu přistupují (Zd 12:88, 29; 2M 3:4–5; Iz 6:1–5). Jestliže jste pozorně přečetli uvedené citáty, zkuste si sami zodpovědět tyto otázky:
1. Co představuje slovo svatost?
 2. Jaký je rozdíl mezi svatostí a spravedlností?
 3. Citujte alespoň dvě místa Písma, kde se o Boží svatosti hovoří.
 4. Jak je vyjádřena svatost Boha-Otce, Syna a Ducha?
 5. Jak se projevuje Boží svatost?
 6. Co vyžaduje Boží svatost?

—vý—

Je to jen Boží milost, že náš milý bratr JOSEF HUŠT mohl si ve svých 85 letech připomenout nové Eben-Ezer „až potud nám pomáhal Hospodin“.

Pán Ježíš je jeho osobním Spasitelem již 44 roků. I ve vysokém věku chválí Pána a chlubí se tím, že On změnil jeho život. Vděčně pohlíží zpět proto, že Pán ho dobré vedl a také i dovele k slavnému cíli jeho cesty. Pán Ježíš je jediná jeho naděje, proto v trpělivosti a tichosti dozrává ovoce jeho pracovité služby lásky.

Přejeme mu i do dalších dnů to požehnané obecenství s Pánem i se svými milými.

Bol krásny aprílový deň 17. 4. t. r., keď sme sa rozlúčili s našou drahou sestrou EVOU TRUSIKOVOU na cintoríne v Moravskom-Lieskovom. Dožila sa 69 rokov. Naše zhromaždenia postrádajú jeden úsmievy, úsmievy človeka, ktorého život patril Pánu Ježíšovi asi 6 rokov.

Stryidašaďačka sa starala o svoje tri ťažko choré deťi. Pomáhala im dňom i nocou a predsa pravidelné navštěvovala zhromaždenia. Všetko znášala s láskou a v trpežlivosti, bez reptania. Naposledy sme sa s ňou mohli stretnúť na tohorčnom ostravskom zborovom dni. Jej život, pretkaný pokorou, skromnosťou, láskou a trpežlivosťou sa nám stal príkladom. To všetko sme počuli aj na pohrebnom zhromáždení.

Našim potešením v smútku po jej odchode je nádej, že sa s ňou stretneme v nebesiach... Veríme, že sa Pán postará aj o jej tri opuštene deti.

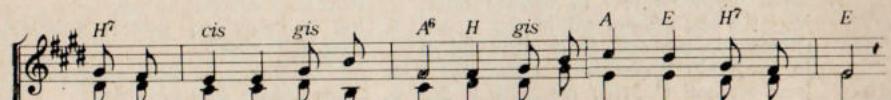
Ja

Dňa 7. februára po krátkej nemoci povolał Pán k sebe do svojej slávy milého brata ŠTEFANA GROSSMANA z Bratislav, vo veku 78 rokov. Brat Grossman bol prikladom vernosti v návšteve zhromaždení, k pohotovosti v modlitbe i službe Slovom Božím. Navštěvoval, potešoval, pomáhal kde sa len dalo. Bude nám veľmi chýbať, ale Pánovi bol zrejme vzácnejší a chcel ho už mať doma. Na Martinskom cintoríne v Bratislave sa s ním rozlúčili bratia Žarnovický a Vyháněk s slovami potešenia a nádeje v opäťovné stretnutie.

jk

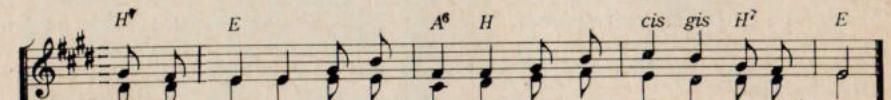
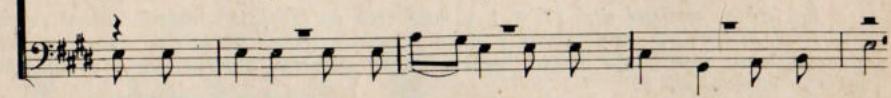
1. Ja - ká ra - dost, když tak smí - me sbrat - ry - v lá - s ce pí - e - by - vat,
2. V srd - cích vře - le mi - lu jí - cich, vkte - rych ho - ř lá - s - ky plam,
3. Pa - ne, spoj nás svo - ji lá - s - kou vne - roz - bor - nou jed - no - tu,

v jed - nom du - chu s vděč - ným srd - cem své - ho Pá - na vy - zná - vat.
ne - má mis - ta zlost, hněv, zá - vist, v nich si sta - ví Pán svuj chram.
Duch Tvůj sva - tý necht' nás ve - de, dá nám sí - lu, jis - to - tu.

Po - žeh - ná ní Pán nám dá - vá, hle - dí - na - nás v mi - los - ti,
Ro - su - své ho po - žeh - hná - ní, man - nu - zne - bes da - ru - je
Po - moz - zlo by os - tré ší - py šti - tem - ví - ry od - ra - zit,

když se srd - ce k srd - ci po - ji s vrou - cí lá - s - kou v ra - dos - ti.
to - mu kdo vždy s čís - tým srd - cem svo - je bliž - ní mi - lu - je.
za - po - mí - nat uč - i křiv - dy, ve - Tvém jmé - nu ví - tě - zit.

